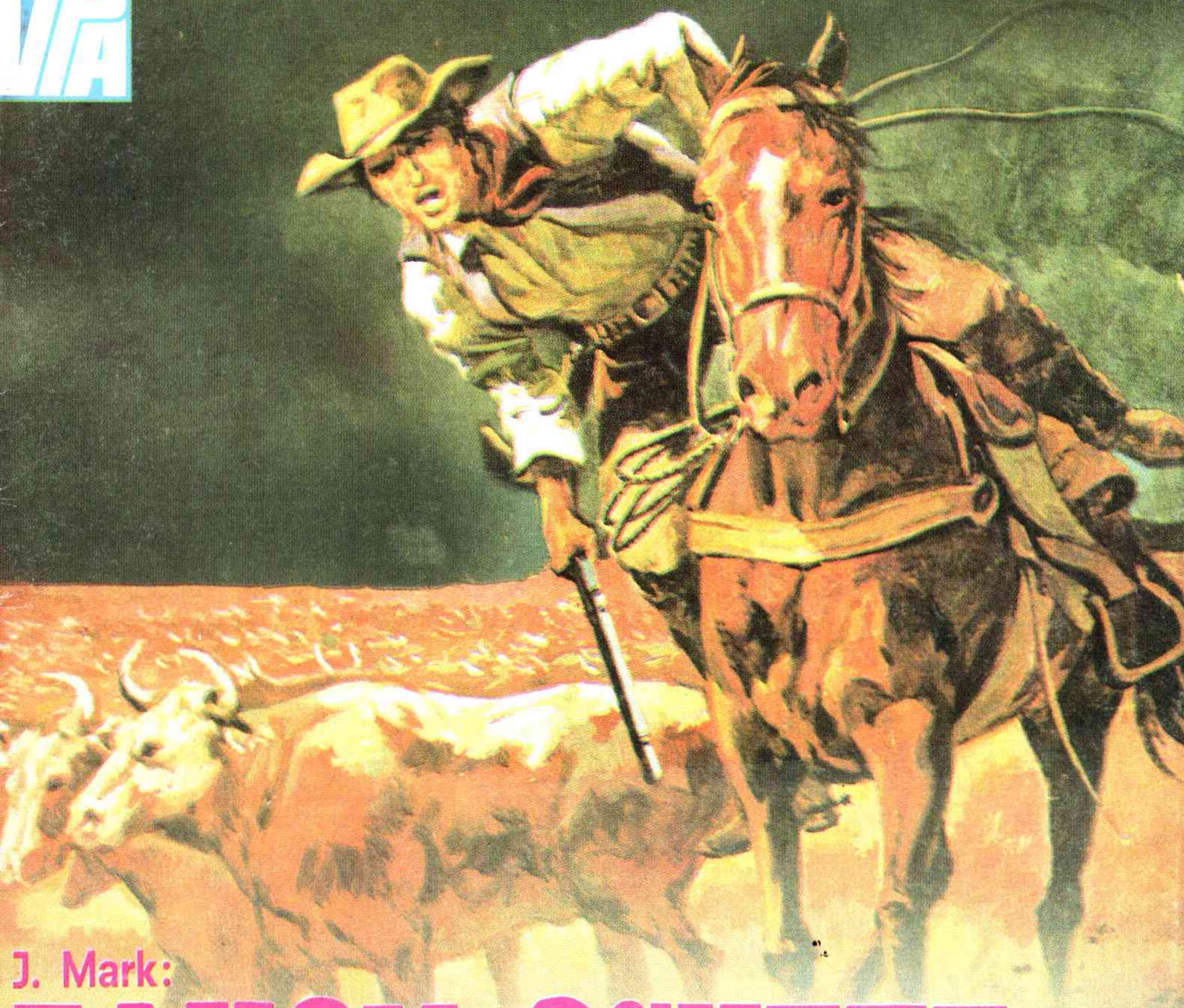

WESTERN ROMAN
LASSO
Cijena 300d broj 721

VIA

J. Mark:

ZAKON OSVETE

J. Mark

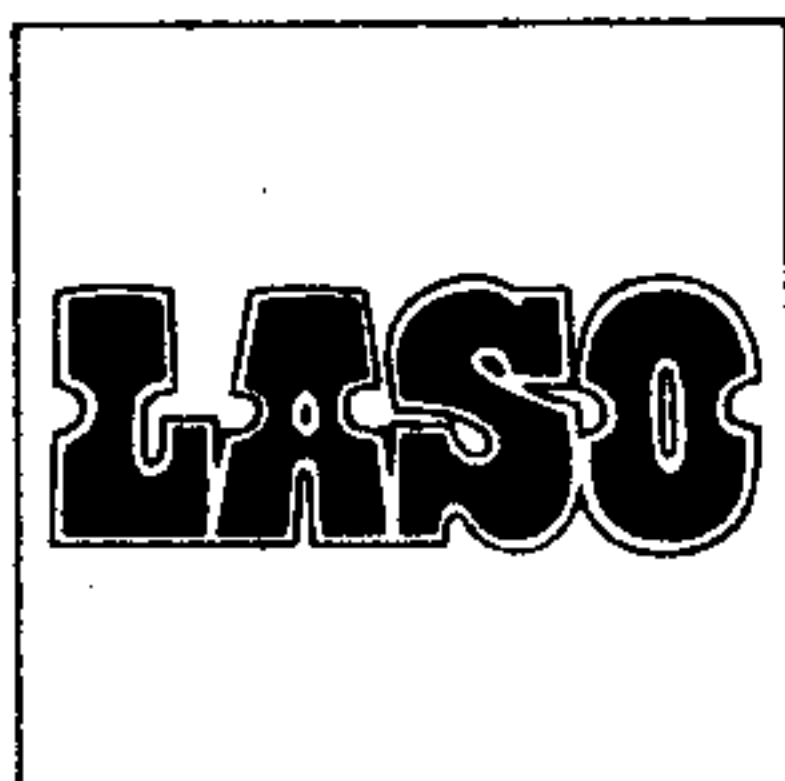
ZAKON OSVETE

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) —
OOUR Informativno-revijalna izdanja (v. d.
direktora Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)
Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Tehnički suradnik: Branka Ožegić

J. Mark: Zakon osvete
Recenzija: Božidar Stančić
Copyright: VPA

Laso 721 izlazi 7. 8. 1987.
u nakladi od 66.200 primjeraka

I

Muškarac u sivoj odori osjetio je kako ga ostavlja snaga. Rana na lijevom ramenu pekla ga kao žeravica, a prljava marama koju je svezao oko nje bila je natopljena krvlju. Obliznuo je ispucale usnice i protresao plosku. Mrzovoljno je opsovao kad je shvatio da u njoj više nema ni kapi vode.

S mukom se okrenuo i u daljini ugledao oblačić prašine.

— »Kojoti« su mi još za petama — zabrinuto je procijedio kroz zube.

Već nekoliko sati grozničavo je razmišljao kako da zametne trag, no ništa pametno nije mogao smisliti. Zemljište je bilo neravno, ali nije bilo prikladnog mjesta koje bi mu moglo poslužiti kao sklonište. Na suhoj i od sunca ispucaloj zemlji raslo je kržljivo raslinje, čije je granje bilo prerijetko da bi moglo poslužiti kao zaklon.

Da položaj bude teži, nije znao koliko je protivnika krenulo za njim. Imao je osjećaj da su Jenkiji poslali cijelu pukovniciju, no to više i nije bilo važno. Dovoljna je bila samo jedna desetina da ga uhvate.

Gorko se nasmijao pri pomisli kako je mogao biti tako naivan i vjerovati da bi još nešto moglo promijeniti ishod rata.

Žrtvovao je cijelu četu a da ništa nije postigao. Sjevernjaci su ih pripravno dočekali i za nekoliko minuta sve je bilo gotovo. Pokušao je još jedanput natjerati obeshrabrene vojnike u juriš, no oni se nisu obazirali na njegove zapovijedi. Na kraju je i sâm okrenuo konja i pojurio za njima.

Činilo se da su Jenkiji očekivali takav postupak, jer su odjednom pred njima iskrslili vojnici u plavim odorama. U posljednji trenutak okrenuo je konja ulijevo i tako na kratko izbjegao smrtnoj opasnosti. Nekoliko njegovih ljudi povelili su se za njime, no oni su, čini se bili slabije sreće.

— Baš sam bio naivan kada sam povjerovao da ćemo se na lak način dočepati pošiljke zlata — gorko se nasmiješio.

Nije mu to nimalo pomoglo da se osjeća bolje, no nagon za održavanjem tjerao ga je dalje. Pažljivo je promotrio područje pred sobom. Nakon kratkog razmišljanja odlučio se uputiti prema brežuljku što se prostirao s njegove lijeve strane. To nije učinio zato što je smatrao da će time zavarati svoje progonitelje. Koliko god se trudio da im oteža potjeru, u tome nije uspijevao. Čak je i pribjegao lu-

kavštini kojom su se služila indijanska plemena. Za konjski rep privezao je gunj, no na suhoj zemlji još su se jasno ocrta-
vali otisci kopita.

Kad je stigao na vrh brežuljka, srce mu je jače zakucalo. Pred njim je vijugala rječica kao neka golema i troma zmijurina. U sasušenom riječnom koritu bilo je malo vode, no to ga nije pretjerano zabrinjavalo. U trenutku je odlučio da bijeg nastavi kroz vodu. Ponadao se da će napokon uspjeti zametnuti trag.

— Ovako imam više izgleda da im pobjegnem, iako je vjerojatnost da ću u tome uspjeti samo polovična. Možda krenu u suprotnom smjeru — tjeskobno je promrmljao.

Pomilovao je konja po vratu kao da mu želi uliti dodatnu snagu, no iako iscrpljena, životinja je i sama živnula osjećajući da je voda blizu. Kratko je zarzala, a onda je pojurila prema rječici.

Riječno korito bilo je široko desetak metara, no voda se zadržala samo u njegovu središnjem dijelu. Bila je mutna i gotovo da i nije tekla, pa je nalikovala na običnu baru, no čovjek i životinja bili su žedni i ta im je žabokrečina izgledala kao planinski potok.

Žurno je sjahao i bacio se u vodu. Zagnjurio je glavu i tako ostao nekoliko trenutaka, a onda opet izronio. Velikim gutljajima željno je pio sve dok nije utažio žeđ. Zadovoljno se okrenuo i dobacio konju kao da ga je on mogao razumjeti:

— Da mi je netko prije rekao da ću ovako uživati u najobični-

joj žabokrečini, nazvao bih ga lažljivcem.

Pastuh je podigao glavu i začuđeno ga promotrio, a onda je tiho zarzao i nastavio piti.

Čovjek je na trenutak zaboravio na potjeru i opasnost koja mu je još prijetila. Podigao se na koljena i rukama zagrabio u muljevito dno. Pustio je da mu voda pomiješana s blatom iscuri iz šaka, a onda je opet uronio ruku...

Odjednom je pod prstima osjetio neki čvrst predmet. Kamen — pomislio je, no nije ga ispustio. Izvukao je ruku i promotrio kamen. Bio je velik kao kokošje jaje, čak ga je svojim oblikom i podsjećao na nj. Sav je bio prekriven debelim muljem.

— Kamen kao kamen — promrmljao je i zamahnuo da ga baci, no upravo tada opazio je da je nešto bljesnulo.

To je potaknulo njegovu znatiželju. Brzo je uronio kamen u vodu i isprao s njega blato. Kad ga je bolje pogledao, od iznenađenja mu je zastao dah, jer još nikad nije vidio kamen takve boje. Bio je žut kao zreo kukuruz i na suncu se blago presijevao.

— Žut je kao da je zlatan — začuđeno je prošaptao, a onda se lupio po čelu i zaurlao: — Kako sam glup, pa to je zbilja zlato!

Više nije sumnjao u to, iako za tako veliki grumen zlata još nije čuo. Srce mu je lupalo kao ludo, a u glavi su mu se rojile svakakve misli.

— Pa ja sam bogat! — uskliknuo je i posrnuo kao da je pijan.

— Ovdje zacijelo ima zlata!

Njegovo ushićenje nije dugo potrajalo, jer se sjetio da nije u zavidnom položaju. Progonitelji samo što nisu stigli, a time bi i njegova sudbina bila zapečaćena. Pomisao da će umrijeti kao bogataš nije ga nimalo usrećila. Dapače, to je bio još jedan razlog više da pokuša preživjeti.

Do vraga i Konfederacija! Ionako je samo pitanje dana kad će ovaj glupi rat završiti, pomislio je i hitro ustao.

Više nije želio gubiti ni trenutka. Prišao je konju i uzjahao ga, a zatim ga potjerao nizvodno. Zabrinuto je promotrio obronke brežuljka i olakšano odahnuo jer njegovi progonitelji još nisu dojahali donde.

U njemu se opet probudila nada da će uspjeti da im izmakne. U to je bio još sigurniji kad je ustanovio da je druga obala kamenita.

— Možda im neće pasti na um da sam nastavio bijeg riječnim koritom — ponadao se i brže potjerao konja.

Kratki predah je i životinji dobro došao, te je opet prikupila snagu za dalje naporno putovanje.

Kad je dojahao do zavoja udaljenog oko pet stotina metara od mjesta na kojemu je prvi put zastao, snažno je povukao uzde i pastuh je poslušno stao. Pošto je sjahao, izišao je iz vode i privezao konja za neki kržljavi grm što je rastao uz rječicu. Vratio se desetak koraka natrag i sakrio se iza stijene. Vrijeme je polako prolazilo, no on nijednim pokretom nije pokazao da je izgubio strpljenje. Grozničavo je razmišljao što da učini ako progonitelji otkriju

njegovu varku i krenu za njim. Sumnjao je da bi mu pružili priliku da se preda. Znao je da je dva čekaju da uhvate južnjačkog oficira koji je glavni krivac za pogibiju svojih suboraca.

Napokon je u daljini ugledao pedesetak vojnika u plavim odorama. Sjurili su se niz brežuljak i pregazili rječicu. Zastali su tek kad su stigli do druge obale. Dva konjanika su sjahala i sagnula se tražeći tragove, ali na kamenitom zemljištu nisu ništa mogli pronaći.

Učinilo mu se da su shvatili njegovu varku, jer je nekoliko vojnika pogledalo prema njemu, no onda im je njihov zapovjednik nešto doviknuo i pokazao ispred sebe. Potjerao je konja i konjanici su pojurili za njim.

Čovjek u sivoj odori odahnuo je. Zajahao je konja i uputio se u smjeru odakle je došao. Kad je stigao na vrh brežuljka, još jedanput se okrenuo. Sjevernjačkim vojnicima više nije bilo ni traga. Zadovoljno se osmjehnuo kad je shvatio da je njegova lukavštvima urodila plodom.

Prije nego što je ponovo potjerao konja, još jednom je pogledao prema rječici. Čvrsto je stisnuo zlatni grumen.

II

John Macdonald zabrinuto je promatrao kolonu konjanika koja se u galopu približavala sa zapadne strane njegovu posjedu. Zraci zalazećeg sunca zaslijepili su ga pa je morao rukom natkriti oči da bi ih vidio.

— Neka sam proklet ako to nije... — započeo je, a onda ne dovršivši rečenicu utrčao u kuću i zgrabio pušku.

— Što se događa, John? — zabrinuto ga upitala žena, koja je provirila iz kuhinje.

Smrknuti izraz na njegovu licu jasno je govorio sâm za sebe, pa više ništa nije pitala. Obrisala je ruke u pregaču i istrčala za njim na verandu.

Njezin muž ju je mrko odmjerio i promrmljao kroz zube:

— Vрати se u kuću, Joanna! Ovdje ti ionako nije mjesto.

— Ti si mi muž, prema tome, dužnost mi je da budem kraj tebe. U dobru i u zlu — prkosno je odbrusila.

— Ne želim se prepirati s tobom, jer sad nije vrijeme za to. Osim toga, te parole ostavi za neku prikladniju priliku.

Htjela mu se usprotiviti, ali se predomisliła kad je spazila zlokobni sjaj u njegovim očima. Predobro je znala što se iza nje ga skriva, te je samo nešto promrmljala i poslušno nestala u kući.

John je ubacio metak u cijev i naslonio se na ogradu. Začuo je kako su se ulazna vrata kuće ponovo otvorila, ali sad se nije ogledao. Konjanici su bili udaljeni samo pedesetak metara i on ih nije želio ni na trenutak izgubiti iz vida.

— Čini se da ćemo dobiti posjet — promrmljao je snažno građen tamnoputi i tamnokosi mladić.

I on je bio naoružan. U njegovim golemim rukama puška je izgledala kao dječja igračka.

— Ovo mi nimalo ne sluti na dobro — zabrinuto je primijetio Macdonald.

— Da mi je samo znati što Morton i njegovi ljudi ovdje traže?

— Sigurno ne dolaze čestitati rođendan.

— Sumnjam da znaju da ti je danas rođendan.

— Dakako da ne znaju, tikvane! — ljutito je progundao John. Mladić je pocrvenio, i ušutio.

— Kamo je nestao Bruce?

— Od jutros ga nisam vidio. Kad je odlazio, rekao mi je da ide pogledati stoku.

— Vražju mater će on pogledati. Sigurno je opet otišao k onoj drolji — zarežao je rančer, a onda srdito dodao: — Uvijek se izgubi kad mi je najpotrebniji. Do vraga i takav sin!

— Još sam ti ja preostao.

— Da, čini se da se jedino na tebe mogu osloniti, Simone.

Njihov je razgovor prekinuo dolazak konjanika. Bila su šestorica, a predvodio ih je srednjovječni muškarac, koji je kao i njegovi pratioci bio odjeven u jednostavnu radnu odjeću kakvu je nosila većina kauboja. Njegovo široko, od sunca potamnijelo lice, imalo je prijeteci izraz buldoga. Tome je još više pridonosio spljošten nos i sitne lukave oči.

Čovjek je sjahao, a njegovi su pratioci i dalje ostali u sedlima. Ruke su im bile oslonjene na jabuke, ali dovoljno blizu pištoljima koji su im bili nisko obješeni na bokovima. John ni na trenutak nije posumnjao da će se njima poslužiti čim im se za to ukaže i najmanja prilika.

— Ne približuj mi se više ni koraka, inače...! — zaprijetio je John i uperio pušku u muškarca srednjih godina.

On ga je poslušao, iako na njegovu licu nije bilo straha.

Podrugljivo se nasmijao i upitao:

— Inače, što ćeš učiniti?
— Poslat ću te u pakao, gdje ti je i mjesto.

— Sad si zbilja prevršio svaku mjeru, Macdonalde. Zar se ovako dočekuju susjedi?

— Ja te nisam zvao — odbrusio je John.

— Mislio sam da ćeš se razveseliti što me vidiš — bezbrižno se nasmijao došljak.

— Radije bih ugledao i samog đavla nego tebe, Mortone.

— Oho, pa nisam ni znao da sam ti se tako zamjerio! — povikao je pretvarajući se da su ga Macdonaldove riječi iznenadile.

— Ostavi se jalova razgovora, jer i sam znaš da time nećeš ostaviti neki dojam na mene. Stoga ti preporučujem da prijeđeš na stvar i prije nego što potpuno izgubim strpljenje objasniš zašto si došao.

Smiješka je polako nestalo s Mortonova lica i ono je opet poprimalo prijeteći izraz.

— Dobro, sam si tražio, Macdonalde. Bio sam pripravan da ti idem na ruku i ponudim častan sporazum, no sam si me prisilio da...

— Pričaj ti to nekom drugom, iako ti ni dijete od tri godine ne bi povjerovalo. Ti i častan sporazum, pa to su dva suprotna pojma — nasmijao se John, iako to nije zvučilo previše uvjerljivo.

Njegovo nervozno smijuljenje prije je nalikovalo na zavijanje kojota nego na smijeh.

— Valjda vam je jasno da ovdje namate što tražiti — sad se u razgovor umiješao i Simon.

Morton ga je ljutito odmjerio i prosiktao:

— Ti se u ovo ne miješaj ako ti je drag život, momče!

— Neću dopustiti da se ovako ponašate prema mom... — započeo je Simon, ali ga je Morton prekinuo.

— Prema tvom očuhu, zar ne? — podrugljivo je dobacio.

Mladić je pocrvenio i jače stisnuo pušku.

— Kad taj matori jarac jednom otegne papke, tebi ionako neće ništa pripasti. Nadam se da ti je to jasno.

— Ne miješaj se u naše stvari, Simone, ali i ne slušaj tu zvečarku. Zar ne shvaćaš da nas želi posvađati?! — zagrmio je John.

— Reci ti što hoćeš, ali ne možeš dokazati da nemam pravo — zlurado je primijetio Morton i njegovi ljudi su se nasmijali.

Macdonald je bio sve više nestrpljiv, što se na njemu jasno vidjelo. Suzdržavao se samo zato što je znao da protiv nadmoćnijeg protivnika ne može ništa učiniti. Kad bi im se pokušao oduprijeti, to bi bilo ravno samoubojstvu. To je i sam shvaćao.

Prisilio se da prikrije bijes, što mu je donekle i uspjelo, te je mirnijim tonom rekao:

— Hoćeš li mi napokon reći zašto si došao?

— Svakako, jer ne vidim razloga da i dalje odugovlačimo s onim što se mora dogoditi.

— A što se to, po tvom, mora dogoditi? — Napokon je došlo vrijeme da ovaj ranč promijeni vlasnika. Čuo sam da ti je stado prepolovljeno nakon epidemije teksaške groznice, a us-

koro ti dospijeva kredit koji si podigao u banci. Ne vjerujem da možeš skupiti pet tisuća dolara koliko ti je potrebno da ga otplatiš.

John Macdonald se trgnuo kao da ga je ugrizla zmija. Vidljivo je probljedio. Proteklo je gotovo pola minute prije nego što je ponovo progovorio.

– Tako dakle, to si smislio, gnjido! – zaurlao je sav izvan sebe od bijesa.

Morton se nije obazirao na uvredu, jer je shvatio da se njegov sugovornik osjeća kao riba na suhom.

– I sam znaš da ti ništa ne preostaje. Zbog toga ti je pametnije da imanje prodaš meni, umjesto da čekaš da ga netko kupi na licitaciji. U tom slučaju nećeš dobiti ni jednog centa.

U Johnovoj glavi se odjednom rodila neobična zamisao. Činilo se kao da su ga Mortonove riječi smekšale. Čak se i pokušao osmijehnuti.

– A koliko mi ti nudiš?

– Sedam tisuća, što znači da si dvije tisuće na čistoj zaradi.

– Sedam tisuća? – ponovio je Macdonald.

– Da, toliko i ni centa više. Pa i sam znaš da ova gomila kamenja i ne vrijedi više – slavo-dobitno se nasmijuljio Morton, jer je pomislio da je napokon na pragu ostvarenja svog cilja.

John je zaškripio zubima i prosiktao:

– Gubi se odavde prije nego što potpuno izgubim strpljenje! Ako te još jednom uhvatim na mom imanju, najprije ću pucati, a tek onda ću pokušati saznati zbog čega si došao!

– Ne vjerujem da ćeš to učiniti, jer će te moji ljudi naprosto samljeti!

Umjesto bilo kakvog odgovora Macdonald mu je prislonio cijev puške na prsa.

– Učinit ću to, pa makar mi to bilo posljednje u životu! – prosiktao je s mržnjom.

Keith Morton je shvatio da je vrag odnio šalu. Hitro se okrenuo i zajahao konja.

– Još ćemo se mi vidjeti! – zaprijetio je i mahnulo stisnutom šakom, a onda je potjerao konja i pojurio odakle je i došao.

Njegovi ljudi su ga slijedili, jer su shvatili da nema smisla da razbješnjelom rančeru pruže priliku da ispuni svoju prijetnju.

– Nadam se da im više neće pasti na um da dođu s ovakvim prijedlogom! – oduševljeno je povikao Simon. Iznenadio se kad ga je John mrko odmjerio i promrmljao:

– Ne veseli se unaprijed. Bojim se da je to, što je rekao istina.

– Kako to misliš? – začudio se mladić.

– Ne vjerujem da će nam se sudbina nasmiješiti. Može nas spasiti samo čudo.

III

Bruce je sjahao ispred saluna. Privezao je konja za ogradu i gurnuo pokretna vrata. Velika prostorija bila je gotovo prazna. Osim dvojice barmena u salunu su bila samo još petorica »dežurnih pijanaca«, kako je Bruce nazivao stalne posjetioce »Američkog orla«.

Prišao je tezgi i kimnuo jednom od barmena. Čovjek mu je

odmah prišao i veselo ga pozdravio.

— Bruce, pa ti si još živ?

— Čudiš se? — mrzovoljno je odvratio mladić.

Barmen je shvatio da je pogriješio, jer Bruce očito nije bio raspoložen za šalu. Stoga je pokušao izgladiti nespornost. Nasmiješio se i brzo rekao:

— Kako uopće možeš tako nešto pomisliti? Valjda ti je jasno da sam se samo šalio.

— Ne volim takve šale.

— No dobro, mogao bi nešto popiti na moj račun — pokušao ga je barmen udobrovoljiti.

Dobro je poznavao mladičevu naglu prirodu, te mu se nije želio nepotrebno zamjeriti. Drugi se pretvarao da je zauzet brisanjem čaša, pa nije čak ni podigao glavu. I njemu su bile poznate priče koje su kolale gradom o čudnovatoj brzini kojom je Bruce izvlačio svog »mirotvorca«.*

— Viski — kratko je rekao mladić.

Barmen je pred njega stavio bocu i čašu, a onda se žurno udaljio, sretan što se nespornost na tome završio. Bruce je natočio piće i odmah ga ispio. Iz džepa je izvadio metalni novac i bacio ga na tezgu.

Barmen ga je začuđeno pogledao, a onda ipak skupio hrabrost i promucuo:

— Rekao sam da te častim pićem, Bruce...

— Nije potrebno, Joe. Još imam toliko da mogu platiti piće.

* Popularan naziv za kolt kalibra 45, zvan i Frontier (graničarski).

— Čuo sam da vam u posljednje vrijeme ne ide baš najbolje.

Bruce se naglo okrenuo.

— Baš me zanima što si to čuo, Joe? — suho je upitao.

Barmen se nelagodno promeškoltio ne usuđujući se pogledati mu u oči.

— Svašta se priča, no to zacijelo nije točno.

— Nisam te pitao što misliš već što si čuo.

— Pa... — neodlučno je započeo Joe, a onda opet zašutio. Nastavio je tek kad ga je Bruce ljutito prostrijelio pogledom.

— Ljudi pričaju da će vas Keith Morton istjerati s imanja. Navodno samo čeka licitaciju — dodao je jadni barmen više mrtav nego živ od straha.

— To se neće dogoditi dok sam ja živ. Možeš mu to slobodno poručiti — odbrusio je Bruce i zaputio se prema izlazu.

Joe je olakšano odahnuo kad je shvatio da je neposredna opasnost prošla. Obrisao je znoj s čela i prostenjao:

— Ne bih želio biti u Mortonovoj koži. Ovaj revolveraš se očito ne šali.

— Sumnjam da nešto može postići silom. Morton je okružen gomilom plaćenika, koji su pripravnici ginuti na njegov mig. Osim toga, i zakon je na njegovoj strani — oprezno se oglasio drugi barmen.

Iako to nije želio priznati, i Bruceu je bilo jasno da protiv moćnog susjeda ne može učiniti ništa. To je samo još više povećavalo njegovu zlovolju. Pokušao ju je utopiti u viskiju, ali mu nije koristilo. Preostao mu je još samo jedan način da ba-

rem privremeno zaboravi probleme koji su ih pritisli.

Nadam se da je Beverley u gradu, promrsio je dok je odvezivao uzdu kojom je konja privezao za gredu. Poveo ga je za sobom, jer ga je do »Kraljice noći« dijelilo nešto manje od pedeset metara.

Vlasnicu javne kuće zatekao je u nevelikoj sobici, koju je ona rado nazivala »kancelarijom«. Bila je sagnuta nad gomilom papira i nešto pisala.

Glavu je podigla tek kad ju je oslovio.

– Zdravo, Beverley – bojažljivo je rekao.

– Koliko puta sam ti rekla da mi ne dolaziš tako rano. Valjda ti je jasno da ne mogu sve vrijeme provoditi s tobom.

– Mislio sam da će ti biti drago kad me vidiš. Ionako te nisam posjetio od prošle subote – uvrijedeno je rekao Bruce.

– No, dobro, ne moraš se odmah ljutiti. U posljednje vrijeme imam toliko posla da više ne znam gdje mi je glava.

Htio ju je upitati o kakvom je to »poslu« riječ, ali se u posljednji trenutak ugrizao za jezik. Nije želio opet započinjati svađu, kad to ionako nikamo nije vodilo. Osim toga, znao je da to ona ne voli. Stoga se bljedo nasmiješio i pružio joj buket cvijeća koji je dotad skrivao iza leđa.

– Nešto sam ti donio.

– Oh, kako si pažljiv! Otkud ti tako lijepo cvijeće?

– Ubrao sam ga usput dok sam dolazio u grad.

– Lijepo od tebe, dragi. Kako si znao da volim poljsko cvijeće?

– Spomenula si to jednom.

Njegov znak pažnje ju je dirnuo. Ustala je od stola i prišla mu. Zagrlila ga i poljubila. Zadrhtao je kao i uvijek kad bi je osjetio pokraj sebe. U tim trenucima je zaboravljao sve probleme. Počeo ju je milovati.

Blago ga je odgurnula i prošaptala maznim glasom:

– Nemoj sad, dragi! Imat ćemo za to i poslije vremena.

– Nisam baš uvjeren u to. Morat ću se vratiti na ranč.

– Zar tako brzo? Prije si znao ostati nekoliko dana...

– To je bilo nekad – odgovorio je smrknuto.

– Zar me sad manje voliš? – pretvarala se da je začuđena.

Nervozno se nasmijsao i odmahnuo glavom.

– Nije riječ o tome.

– Pa što bi drugo moglo biti posrijedi?

– Stoka nam se razboljela. Svakog dana ugiba po desetak goveda. Da stvar bude još gora, otac se zadužio i uskoro će morati vratiti dug.

– Mogu li ti pomoći na neki način? – odmah ga je upitala.

On je zabrinuto odmahnuo glavom i prostenjao:

– Na žalost, ne možeš.

No ona nije tek tako odustala. Nježno je primila njegovu glavu i zagledala mu se u oči.

– Ako je u pitanju novac, mogla bi vam posuditi neku svotu. Vratili biste mi kad prodate stoku.

– Tko još danas kupuje stoku? – gorko se nasmijsao. – Osim toga, otac ne bi ni za živu glavu posudio od tebe... – naglo je zašutio.

– Zašto si ušutio kaži dokraja što misliš – ogorčeno je re-

kla. Kad je shvatila da iz njega ne može izvući objašnjenje, gorko se nasmijala i rekla: — Znam što si mi htio reći. Vi Macdonaldovi ste preponosni da biste od jedne drolje uzimali novac. Kao da ste vi nešto bolji!

— Ali, Beverley, nije riječ o tome — pokušao ju je umiriti, no nije uspio jer ga nije ni slušala.

— Osim toga, koliko mi je poznato, novac ne smrdi — dodala je smiješeći se.

On je zarinuo glavu u šake i prostenjao:

— Zašto me mučiš, kao da ne shvaćaš da mi je ovako nemoguće živjeti.

— Dovoljno si odrastao da počneš sam odlučivati o svom životu.

U njemu se iznenada probudila odlučnost. Trgnuo se i pogledao je.

— Vjerojatno imaš pravo. Ne mogu više dopuštati da mi se otac upliće u život.

— I što ćeš učiniti? — znatiželjno ga upita.

— Oženit ću se tobom.

Njezine lijepe plave oči raširile su se od iznenađenja. Zagrcnula se, jer tako nešto ni u snu ne bi očekivala.

— Vjenčat ćeš se sa mnom?

— jedva čujno je prošaptala.

— Upravo tako.

Zastao je i nesigurnije nastavio:

— Svakako, ako ti na to pristaneš...

— Pa možda ne bismo morali žuriti. Kad smo dosad čekali, mogli bismo se još malo strpjeti.

— Ne želim više ni trenutka čekati. Što misliš kako se osjećam bez tebe? Svake noći se

prevrćem po krevetu i uzalud pokušavam zaspati. Pred oči mi neprestano dolazi tvoj lik, a u glavi mi se roje svakakve misli...

— Kakve misli?

— Što radiš, evo na to mislim! Pri pomisli da si okružena polupijanim muškarcima, ponekad osjećam da ću naprosto poludjeti.

S njezina lica nestalo je napehog izraza i sad se blaženo smiješila. Opet mu je prišla i poljubila ga.

— Ludice moja, zar ti već stotinu puta nisam rekla da ne moraš time razbijati glavu? Pa ja sam vlasnica ove, hm, specifične trgovine i od mene nitko ne očekuje da ga zabavljam. Za to su ovdje druge djevojke, kojima je to dužnost.

Njezine su ga riječi kao i obično malo utješile. Obasuo ju je kišom poljubaca, od kojih joj se zavrtjelo u glavi. Blago ga je odgurnula i šapnula mu u uho:

— Strpi se još malo, mačiću? Za to ima i prikladnijih mjesta od ove kancelarije.

IV

Bruceovo raspoloženje nije moglo biti gore. Nakon neprospavane noći u glavi mu je bubnjalo kao da se u njoj skupilo stotinu indijanskih bubnjara. Osjećao se kao poslije poštene pijanke, kao i uvijek pošto bi noć proveo s Beverley.

Znao je da nije dobro to što čini, ali je bio preslab da poduzme nešto kako bi to sve promijenio. Nije se čak ni trudio. Bio je iscrpljen kao da je preko nje ga prešlo krdo bizona, a u duši je osjećao prazninu.

Njegovu mrzovolju još je povećavala spoznaja da je svojim nepromišljenim postupkom ponovo naljutio oca. Umjesto da je ostao kod stoke, on je iskoristio priliku i dojurio u grad. Unatoč svemu bilo mu je jasno da će tako učiniti i drugi put kad mu se za to pruži prilika. Beverley je u njemu probudila strast koju on nije mogao ni želio ugasi-
ti.

— Što će otac učiniti kad sazna da se namjerava oženiti njome? — zabrinuto je rekao samom sebi. — Najvjerojatnije će me najuriti s ranča i zabraniti mi da mu dođem pred oči.

Ljutito je pljunuo i promrm-ljao:

— Pa neka! To me nimalo neće obeshrabriti i odvratiti od onoga što sam naumio.

Namrštio se i zabrinuto dodao:

— Samo ako ona na to pristane.

U takvim tmurnim razmišljanjima prevalio je gotovo polovicu puta do ranča. Njegov konj je i sam poznavao put, pa je jahač opustio uzde i pustio ga da kaska kako mu je to odgovaralo.

Odjednom se trgnuo ugledavši u daljini oblačić prašine. Dlanom je zaklonio oči i pažljivo promotrio jahača koji mu se brzo približavao. Još je bio pre-daleko da bi ga mogao prepoznati, no za svaki slučaj odvezao je kožnati konopac kojim mu je revolver bio pričvršćen za korice. Vrlo dobro je znao da svaki iznenadni susret može značiti opasnost i da oprez nikad nije suvišan.

Nastavio je jahati, ali nije odvajao pogled s došljaka.

Vjerojatno je to netko s Mortonova ranča, pomislio je, što ga nije nimalo razveselio. Napetost između njegova oca i Keitha Mortona čini se da je u posljednje vrijeme prerasla u pravo neprijateljstvo. Dovoljan je bio neznatni povod pa da izbije otvoreni sukob.

U svakom slučaju, ja im za to neću dati povoda. Ionako mi je dosta i vlastitih problema, odlučio je Bruce.

Drugi jahač je usporio kad mu se približio na nekoliko stotina metara, ali je i dalje nastavio jahati. Nešto je u njegovu ponašanju bilo čudno, a to je samo još više pobudilo Bruceovu znatiželju. Držao se prekruto za kauboja koji je veći dio života proveo u sedlu.

Nakon nekoliko minuta Bruce je shvatio zbog čega:

— Kako se toga nisam prije sjetio — glasno se nasmijao i potjerao konja u galop.

Usporio je tek kad je dojahao do nje. Gruba kaubojska odjeća nije mogla prikriti sve draži njezina mladoga i jedroga tijela, a ispod širokog šešira poput slapa se rasula gusta crna kosa. Lice joj je bilo u sjeni pa ga nije mogao vidjeti, no, on je ionako vrlo dobro znao s kim ima posla. Lesley Morton. Poznavao ju je od malih nogu. Od njega je bila mlada četiri godine, pa se prema njoj uvijek ponašao nadmeno.

Pažljivo ju je promotrio i shvatio da je i međuvremenu, otkako ju je posljednji put vidio, postala prava žena.

– Što radiš tako daleko od kuće, Lesley? – nehajno ju je upitao i ne potrudivši se da je prethodno pozdravi.

– To bih i ja mogla tebe pitati – ljutito je odbrusila.

– Čini mi se da između nas ipak postoji neka razlika.

– Valjda postoji, iako ne bih mogla staviti ruku u vatru da je tako.

Nasmijao se jer je shvatio na što je ciljala. Dok su bili mladi, kad god bi ostali sami, nju je zanimalo što on skriva u hlačama, no on nikad nije udovoljio njezinoj znatiželji. Iako ga je na određeni način uzbuđivala ta štrkljava i kao daska ravna djevojčica, smatrao je da nimalo ne priliči jednom momčiću da pred nekom ženskom osobom pokazuje najintimnije dijelove tijela. Na to više nije imala pravo ni njegova majka.

Još jedanput je stručno muški promotrio djevojku i zaključio da više nije tako štrkljava, a još manje ravna kao daska. Košulja je bila čvrsto napeta iznad njezinih bujnih grudi, koje su se ubrzano uzdizale i spuštale, pa se u jednom trenutku pobojavao za sudbinu gornja tri dugmeta.

– Promijenila si se otkako sam te posljednji put vidio – zamišljeno je rekao prelazeći preko njezine pakosne primjedbe, a onda se opet nasmijao i dodao: – Postala si pravi užitak za oči.

– Pa ni ti nisi ostao isti, ali ti na žalost takav kompliment ne mogu uzvratiti – prezirno je promrmljala.

Iako se svojski trudila, nije mogla zatajiti da joj je njegova primjedba laskala. Pocrvenjela

je u licu, što je samo još više pojačalo njezinu ljutnju.

– Moram priznati da ti crvenilo izvrsno pristaje – nastavio ju je peckati.

Više se nije mogla suzdržavati. Oči su joj se zaiskrile kao u pume kad joj dirnu mladunčad, pa je povikala:

– Pametnije bi ti bilo da svoje izjave sačuvaš za nekoga drugog.

Smeteno ju je pogledalo, osjećajući da više nije tako siguran kao prije nekoliko trenutaka, pa je promucalo:

– Što si time htjela reći?

– Ne moraš se pretvarati da ne shvaćaš. Zar misliš da nisam čula o tvojim čestim odlascima u Pinewood City?

– Što ima loše u tome?

– Baš ništa, no za to vjerojatno imaš neke posebne razloge. Čula sam da su u posljednje vrijeme nakon tvojih čestih posjeta Pinewood Cityju onoj plavokosoj besramnici osjetno porasli prihodi.

Sad je bio red na Bruceu da izgubi živce. Probljedio je kao kreda i stisnuo šake. Kad je napokon progovorio, glas mu je podrhtavao od bijesa:

– Neka ti je ovo prvi i posljednji put da o Beverly tako govoriš!

– Oho, ljubavnik se našao pogođenim. Zar te vrijeđa istina, Bruce?

– To što je ona vlasnica javne kuće, ne znači da i sama prodaje ljubav...

Nije mu pružila priliku da dovrši što je htio reći. Suho se nasmijala i dobacila:

– Ne pričaj koješta! Nadam se da me ne smatraš budalom?

– Nisam to nikad rekao, jer i sama znaš da...

– No, dobro, onda mi objasni kako je došla do novca kojim je otvorila bordel. Zar misliš da ga je skupila mukotrpnim dugogodišnjim radom?

Zašutio je jer nije znao što da joj odgovori. I samog su ga često mučile slične misli.

Lesley je shvatila da je pretjerala sa svojim optužbama. Smatrala je da je bila brzopleta, jer sve to ionako nikamo nije vodilo. Bilo joj je jasno da je Bruce preko ušiju zaljubljen u lijepu vlasnicu bordela, te je na neki način pokušala popraviti grešku. Potjerala je konja do njega i uhvatila ga za ruku.

– Oprosti ako sam te uvrijedila! Bila sam nesmotrena, iako tako zapravo uopće ne mislim.

– Pričaj mi još malo o tome, možda ti na kraju i povjerujem – gorko se nasmijao.

– Iskreno mislim da je svaka ljubav lijepa ako je prava.

– Otkud sad ta iznenadna promjena?

Odmahnula je i prošaptala:

– Reći ću ti iskreno što mislim, Bruce. Zagledala mu se u oči i nakon kratke šutnje dodala: – Po svemu što sam čula, stekla sam dojam da te ta tvoja Beverly uopće ne voli.

Trgnuo se kao oparen.

– Na temelju čega si to zaključila?

– Nemoj me siliti da pričam o stvarima o kojima ne želim govoriti, Bruce. Tebi to ionako nije važno.

Unatoč zbrci koja je vladala u njegovoj glavi, nije mogao a da ne zapazi gorčinu u njezinu glasu. Prije nego što ju je mo-

gao bilo što pitati, ona je vješto promijenila temu razgovora:

– Možda je pametnije da porazgovaramo o stvarima koje su interesantne obojici.

Sad nije ništa rekao već ju je samo upitno pogledao.

– Nimalo mi se ne sviđa ono što se u posljednje vrijeme događa. Umjesto da se pomažu kao nekad, naši očevi sad jedva čekaju priliku da napakoste jedan drugom.

– Bojim se da tu ništa ne možemo promijeniti – tužno je rekao.

– Varaš se, Bruce. Moramo nešto poduzeti prije nego što potpuno izgube ono malo pameti što im je preostalo. Te usijane glave neće oklijevati da se međusobno pokolju ako ih u tome ne spriječimo.

– Ti se barem ne moraš brinuti zbog toga.

– Kako to misliš?

– Vrlo jednostavno. Ne moraš strepiti za sudbinu svog tatice, jer se okružio gomilom revolveraša koji će umjesto njega srediti stvar.

– Kako ti tako nešto može pasti na um? Pa i sam znaš da on ne bi...

– ...dopustio da netko umjesto njega dovrši stvar. To si htjela reći, zar ne? – podsmjehnuo se Bruce.

– Nije u tome stvar. Budimo barem mi razumni, kad te dvije usijane graničarske glave nisu. Uopće mi nije jasno kako je do svega toga došlo.

– Onda ću ti ja objasniti, svakako, ako mi dopustiš.

Bruce je posegnuo u džep i izvadio vrećicu s duhanom. Smo-

tao je cigaretu i pripalio je, a onda je preko volje rekao:

– Čini se da je tvome ocu naglo porastao apetit prema našoj zemlji pošto nas je pogodila nevolja. Očito je pomislio da je kucnuo pravi trenutak da ostvari svoje davne namjere, koje je dosad vrlo vješto znao prikriti.

– Ne dopuštam ti da o njemu pričaš takve gadosti! I sam vrlo dobro znaš da je uvijek bio pošten čovjek!

– S vremenom i rijeke mijenjaju tok, a kako se neće promijeniti ljudi koji su mnogo nestalniji. Čini mi se da samo gubim vrijeme pokušavajući ti objasniti neke stvari.

Bruce je naglo izgubio strpljenje.

– Jabuka ne pada daleko od stabla – bijesno je procijedio kroz zube i potjerao konja.

Kad se Lesley napokon snašla i malo oporavila od iznenađenja, on je već odmakao dvadesetak metara. Rukom je otjerala prašinu koju je uzvitlao njegov konj i promrmljala:

– Divlji kao mustang, no i takvi se mogu ukrotiti. Za to je potrebno samo malo vještine i upornosti.

V

Lice Johna Macdonalda bilo je natmureno kao nebo pred oluju. Iz očiju su mu sijevale munje, što je bio najpouzdaniji znak da Brucea ne očekuje ništa dobro. On je tako nešto i očekivao, pa se na to već pripremio. To se, uostalom, ponavljalo svaki put kad bi se vraćao iz Pinewood Cityja.

Činilo se da se Bruce ipak prevario u očekivanjima jer je stari rančer šutio duže nego što je to običavao prije u sličnim prilikama. Samo je nešto tiho mrmljao sebi u bradu i mrko pogledavao mladića. On je skrušeno stajao nasred sobe ne usudujući se ni pomaknuti. Unatoč strahu pred ocem i poštovanju koje je prema njemu osjećao, odlučio je da ovaj put do kraja ustraje u svojoj odluci. Namjeravao mu je reći što je odlučio, iako je to još možda bilo preuranjeno. Na kraju, unatoč njegovu navaljivanju Beverley još nije pristala da se uda za njega.

Možda je najbolje da ga unaprijed na to pripremim. Poslije će se već pomiriti sa sudbinom, pa mi neće stvarati poteškoće, razmišljao je Bruce.

Još je veće iznenađenje bilo kad otac nijednom riječju nije spomenuo njegov odlazak u Pinewodd City, iako je nesumnjivo znao zbog čega je to učinio. Duboko je uzdahnuo i rekao:

– Dok te nije bilo posjetio nas je Morton.

– Što je htio?

– U svakom slučaju nije došao proćavrljati o vremenu – dobacio je Simon.

Rančer nije obratio pažnju na njegovu upadicu. Previše je bio zabrinut da bi na takve sitnice obraćao pažnju.

– Napokon je pokazao svoje pravo lice – nastavio je John.

– Znači, ipak je zemlja u pitanju? – upitao je Bruce, iako je njegovo pitanje više nalikovalo na tvrdnju.

Njegov otac je potvrdno kimnuo.

– Nadao sam se da ipak nije to posrijedi, no sad znam s kakvom sam gujom prijateljevao tolike godine. Čekao je samo pogodan trenutak da nas zaškoči.

– Bolju priliku nije mogao ni sanjati. Što nam drugo preostaje pošto nam je toliko stoke uginulo?

– Možda ipak još nije sve tako crno kao što ti se čini – zamišljeno je rekao Bruce.

– Slažem se s tobom – nasmijuljio se Simon.

Kad ga je Bruce začuđeno pogledao, on je gotovo veselo dodao:

– Položaj u kome smo se našli nije uopće tako crn kao što se čini.

– Nekoliko trenutaka je vladala šutnja, a onda se nasmijeo i dodao:

– Samo što ne vidim nikakvog izlaza iz njega.

– Našao si pravo vrijeme za šalu – prekorio ga John. Bruce je već bio navikao na Simonov čudan smisao za šalu, pa se na njega nije ni obazirao. U nekoj drugoj prilici sigurno bi još jednom pokazao netrpeljivost koju je osjećao prema njemu, no sad je bio previše zaokupljen teškoćama koje su se nadvile nad njihov ranč. – U Pinewood Cityju sam sasvim slučajno nešto saznao – zamišljeno je rako.

– Oduvijek sam tvrdio da su javne kuće prava mjesta za skupljanje obavijesti – ponovo ga je prekinuo Simon.

U Bruceu je prikipjelo. Sva strahovanja, brige i nezadovolj-

stva koji su se u njemu u posljednje vrijeme nakupili prasnula su i on se više nije mogao suzdržati. Naglo se okrenuo i munjevito zamahnuo. Prije nego što se Simon uspio snaći, Bruceova šaka pogodila ga u bradu i on se zanio, a zatim se stropoštao na pod.

– Joanna Macdonald, koja je to sve dosad šutke promatrala, skočila je kao ranjena lavica i nasrnula na Brucea. Mladić ju je u posljednjem trenutku uhvatio za ruku kojom ga je htjela ogrepsti.

– Smiri se, ženo! – zagrmio je John.

– Zar nakon ovoga što je učinio mom sinu? – zavapila je.

– Simon je dobio što je tražio. To će ga možda naučiti da drugi put drži jezik za zubima kad ga nitko ne pita za mišljenje.

Njoj to očito nije bilo po volji, no nije mu se usudila otvoreno suprotstaviti. Predobro je poznavala njegovu naglu prirodu, te je znala da bi time samo dolila ulja na vatru. Zbog toga je mrko odmjerila Brucea, koji je sad olabavio stisak oko njezine ruke, a onda se sagnula nad mladićem koji se upravo počeo buditi.

– Nastavi što si htio reći – mirno je rekao John Bruceu.

Bruce je protrljao šaku i primjetio:

– Čuo sam da se u gradu pojavio vladin predstavnik i da se naokolo raspituje gdje bi mogao kupiti nekoliko stotina goveda.

– Po kojoj cijeni? – sumnjičavo ga je upitao otac.

– Navodno nudi petnaest dolara po grlu.

– Onda o tome više nemamo što razgovarati.

– Kako to misliš? – iznenadio se Bruce.

Rančer je odamhnuo rukom i nehajno odgovorio:

– Bolje je da o tome više ne govorimo, jer je već sigurno našao prodavača. I sam znaš da bi se većina nas riješila stoke i uz mnogo nižu cijenu. Otkako se u našem kraju pojavila teksaška groznica, goveda se mogu dobiti za samo nekoliko dolara.

– Varaš se, oče, jer koliko sam čuo još nije sklopljen ugovor o prodaji.

– Ne vjerujem da ćemo morati dugo čekati na to.

– Još ti nisam rekao kamo bi se morala otjerati stoka.

– Pa vjerojatno u Fort Wingate, kao i dosad.

Bruce je odmahnuo glavom i nasmiješio se.

– U tome je upravo i razlog što stoka dosad nije kupljena.

– Pa kamo onda do vraga namjeravaju s tolikim govedima? – iznenadio se rančer.

– Prodavač je dužan otjerati stoku u Fort Defiance.

– Zašto tamo, pa to je usred pobunjenog područja? – zgranut je prošaptao stari Macdonald.

– Točno tako. Indijanci Navajo su opet iskopali ratnu sjekiru jer vlada nije održala riječ koju im je dala prije nego što su Navaji pristali da se povuku u rezervat. Naši bajni političari sad žele ispraviti grešku i privoljeti ih na mir tako što će im

osigurati hranu za sljedeću godinu.

– Čudim se što nitko nije pristao na tako povoljnu prodaju. Ne vjerujem da će ti Indijanci ugristi ruku koja ih hrani.

– Dobro znaš da oni najprije pucaju, a onda se raspituju koga su ubili. Nitko nije lud da se izloži životnoj opasnosti čak ni zbog tako primamljive ponude.

Johnu to sve još nije bilo jasno.

– Pa valjda će vojska osigurati neku zaštitu? Na kraju, zašto za njih plaćamo porez?

– Kad Indijanci vide plavu odoru, to je u većini slučajeva isto, kao da biku pokažeš crvenu krpu. Da bi osigurali prolaz kroz njihovo područje, bila bi potrebna cijela pukovnija, što očito vojska ne može zajamčiti. Priča se da im je potreban svaki vojnik za čuvanje naselja na najugoroženijim mjestima.

– Bila bi prava ludost upustiti se u takvu pustolovinu – na kraju se rančer složio sa sinovljevim mišljenjem.

– Kladim se da će meni poći za rukom da provedem stoku do Fort Defiancea – gorljivo je povikao Simon, koji se u međuvremenu potpuno oporavio od posljedica koje je pretrpio u susretu s Bruceovom šakom.

Otac i sin su ga preneraženo pogledali. Prvi se snašao John. Prezirno se osmjehnuo i promrmljao:

– Tebi se od udarca očito nešto poremetilo u glavi, pa i ne znaš što govoriš.

Simon se nasmiješio i opipao se.

– Ako se ne varam, sve je još na svom mjestu.

– Ne bih se baš složio s tobom, inače ne bi tako govorio – rogoborio je John.

– Čini mi se da nam je to jedino rješenje da se izvučemo iz dugova – nije odustajao Simon. Ponovo se osmijehnuo i bezbrižno rekao: – Slažem se s tobom da sve to nije baš tako bezazleno, no ništa drugo nam ne preostaje.

– O tome još ja odlučujem, zbog toga bi bilo bolje da...

– Simon ima pravo, oče – sigurnim je glasom rekao Bruce.

Rančer se okrenuo prema njemu i zaječio kao da mu je netko zabio nož u leđa.

– Koga vruga sad i ti počinješ o tome, kad i sam znaš da i pomisao na tako nešto graniči s ludilom? Možda ste obojica...

– Moramo pokušati, oče. Inače možemo mirno pričekati da nas Morton otjera s naše zemlje.

– To nikako ne mogu dopustiti – zaškripao je John zubima.

Stari rančer bio je osjetljiv na to što se on među prvim doseljenicima naselio na to područje. Keith Morton je došao tek dosta poslije njega. Već i prije mu je u nekoliko navrata nudio da će otkupiti zemlju, no Macdonald te njegove ponude nije ozbiljno shvaćao. Napokon je shvatio da je na tome neprekidno radio, no bilo je već preka-

sno da bi mogao bilo što popraviti.

Nikako nije mogao shvatiti da je Bruce tako glatko pristao na Simonov prijedlog.

Čini se da nam je doista voda došla do grla kad se to dogodilo, pomislio je, a onda upitao sina:

– Misliš da biste vas dvojica mogli to uspješno obaviti?

– Rekao sam ti da možemo pokušati. Za to će nam biti potrebni svi momci s ranča.

Macdonald je zabrinuto odmahnuo glavom, jer mu se sve to nije nimalo svidjelo.

Bruce nije bio tako siguran u uspješan ishod pothvata kao što je želio ostaviti dojam, no u svemu tome ipak ga je tješila pomisao da će Simon biti kraj njega. Iako se njih dvojica nisu najbolje slagali, Bruce je vrlo dobro znao da u poslovima oko stoke u cijelom kraju nije bilo kauboja koji bi se s njim mogao usporediti.

– No, dobro, momci. O tome možemo i večeras razgovarati. Sad bi bilo najbolje da Simon i ja odemo do stada i pomognemo kaubojima oko prikupljanja stoke.

Značajno je odmjerio Brucea i smrknuto dodao:

– Porazgovarat ćemo i o tim tvojim bubicama zbog kojih često odlaziš u Pinewood City.

Bruce nije bio raspoložen za prepirku, te je svoje mišljenje o njegovoj primjedbi zadržao za sebe. Samo je neodređeno kimnuo i sjeo za stol. Joanna Macdonald je odmah pred njega iznijela jelo. Podbočila je ruke o bokove i zadovoljno promatrala kako je navalio na hranu.

● *Fort Wingate* – utvrda i selo u Novom Meksiku na podnožju planine Zuni. Tu je i škola Indijanaca Navajo (op. ur.)

● *Fort Defiance* – utvrda i seoce u Arizoni u rezervatu Indijanaca Navajo (op. ur.)

— Sigurno si vraški ogladnio
— reče i dobrohotno se nasmi-
ješi.

Bruce je imao puna usta, pa
je samo kimnuo.

— Nije ni čudno ako čovjek
zna gdje i kako provodiš slo-
bodno vrijeme.

Mladić ni sad nije reagirao,
jer osim sitnog peckanja u nje-
zinu glasu nije osjetio zlobu. Za
protekle godine zavolio je tu sit-
nu ženicu koja je u sebi imala
toliko energije.

Nekoliko godina nakon smrti
njegove majke blizu njihova
ranča zaustavila se karavana
doseljenika koji su putovali u
Kaliforniju. Neki od njih obolje-
li su od tifusa, pa su ih njihovi
suputnici nasilno odvojili u
strahu da se i sami ne zaraze.
Među njima je bila i Joanna.
Njezin muž je umro kao jedna
od prvih žrtava epidemije. Na
svu sreću, njihov sin Simon još
nije bio obolio. John Macdonald
se sažalio nad sudbinom ne-
sretne žene, te joj je ponudio da
se s dječakom skloni neko vrije-
me na njegovu ranču. Nije pro-
teklo dugo i žena je ozdravila.
Macdonald je vrlo brzo shvatio
da je vrijedna i da bi njezina
pomoć dobro došla na ranču,
na kojemu ionako nije bilo ni-
jedne žene. Osim toga, on je bio
muškarac u punoj snazi, i bilo
je sasvim prirodno da ju je na-
kon nekog vremena zaprosio.

— Željela bih te nešto zamoli-
ti, Bruce.

Progutao je zaloga i pro-
mumljao:

— Znaš i sama da ću za tebe
učiniti sve što je u mojoj moći.
Tako je uistinu i mislio.

— Obećaj mi da se više nećeš
svadati sa Simonom — dodala
je tišim glasom i stisnula mu
rame. — Pa i sam znaš da u du-
ši nije loš.

VI

Iako nerado, John Macdo-
nald je na kraju shvatio da mu
ne preostaje ništa drugo nego
da se složi s mišljenjem dvojice
mladića kako bi sačuvao ima-
nje.

Skupljanje stoke potrajalo je
nekoliko dana. Na kraju su
ustanovili da sve u svemu ra-
spolažu s nešto više od osam
stotina grla. Neka od njih bila
su bezvoljna i pokazivala su da
će i njih uskoro svladati bolest
koja je opustošila stado. Simon
je vodio glavnu riječ i svi su ga
bez protivljenja slušali. Čak ni
Bruce nije imao ništa protiv da
on preuzme vodstvo. Iako se i
on prilično razumio u poslove
oko ranča, Simon je ipak bio
vještiji. O njemu se pričalo da je
najbolji kauboj u cijeloj oblasti,
što je vjerojatno bilo točno.

John Macdonald je pristao da
sa sobom povedu šest stotina
najboljih goveda. Iako mu je sve
to nalikovalo na ludost, potajno
se nadao da će njihov pothvat
uspjeti. Ako uspiju, zaradili bi
oko devet tisuća dolara, što bi
bilo sasvim dovoljno za otplatu
duga. Za ostatak svote namjera-
vao je kupiti stotinjak grla i ta-
ko osnovati novo stado. Njego-
va je računica izgledala logič-
na, jer su se u okolici Pinewood
Cityja goveda prodavala po ci-
jeni od najviše pet dolara. Vje-
rovao je da će postići čak po-
voljniju cijenu, jer kupaca nije
bilo. Do najbliže željezničke
pruge dijelilo ih je nekoliko sto-

tina kilometara, a zbog pobune Indijanaca Navajo nitko se nije usuđivao tjerati stoku u Kansas ili do rudarskih gradova u Montani.

Iako je stari rančer namjeravao i sam krenuti sa stokom, Simon je drukčije mislio i John je na kraju pristao da s dvojicom kauboja ostane na ranču i brine se o preostaloj stoci, a Simon i Bruce su sa sobom povelj desetoricu momaka.

Snažni petogodišnji bik nametnuo se stadu kao predvodnik. Bruce ga je zbog njegove snažne građe i nabusita ponašanja nazvao Divlji vjetar, i ostali momci su odmah prihvatili to ime. Sve su to bili iskusni kauboiji, koji su ne jednom tjerovali stoku na sjever, i vrlo dobro su znali da njihova sudbina u mnogo čemu ovisi o biku predvodniku. Na putu su ih očekivale mnogobrojne prepreke i samo je o njegovoj hrabrosti i upornosti ovisilo hoće li ih svladati. Na svu sreću, Divlji vjetar je potpuno opravdao svoje ime, jer se ubrzo pokazalo da je rođeni vođa. Nisu ga mogle preplašiti vodene prepreke na koje su putem nailazili.

Pošto su prevalili dvije trećine puta, Bruce se ponadao da će ih i dalje služiti sreća i da više neće imati većih neprilika. No prevario se, jer je upravo tada jedan od kauboja žurno dojahao do Simona i preplašeno pokazao prema vrhu udaljenog brda. Bruce je također pogledao u tom smjeru, a onda mu se sledila krv u žilama. Iznad brda su se uzdizali kolutovi dima kao golemi prstenovi dima cigarete.

– Dimni signali! – uzbuđeno je povikao.

– Koga nam je vruga sad još to trebalo! – mrzovoljno je promrmljao kauboj i sočno opsovao.

Simon se suho nasmijao i rekao:

– Niste valjda vjerovali da ćemo se sa šest stotina goveda nezapaženo provući kroz indijansko područje?

Kauboj nije ništa odgovorio. Potišteno je oborio glavu, a onda je potjerao konja i pojurio prema začelju duge kolone da obavijesti preostale ljude o tome što ih uskoro očekuje.

Ni Bruce nije bio ništa bolje volje, no nije htio dopustiti da Simon to opazi. Posramio se zbog svoje reakcije kad je saznao za opasnost u kojoj su se našli, te je to nekako nastojao ispraviti. Pretvarao se kao da ga se sve to ne tiče, i to mu je čak donekle i uspjelo.

Osmjehnuo se i nehajno upitao Simona:

– Što ćeš sad poduzeti?

– Baš ništa. Što bih po tvome morao učiniti?

Bruce je neodređeno slegnuo ramenima i procijedio kroz zube:

– Ti si vođa puta.

– Pretpostavljam da naša crvena braća neće iznevjeriti svoj stari običaj i iskoristiti priliku da nas napadnu.

– Tebe kao da to nimalo ne uzbuđuje.

– Ne veseli me mogućnost da moj skalp posluži kao ukras nekom od njih, no ništa pametno mi ne pada na um. Čini se da je najbolje nastaviti dalje kao da ništa nismo opazili.

— I da upadnemo ravno u klopku koju su nam namjestili — gubeći živce prasnuo je Bruce.

— Veselio bih se kad bih od tebe čuo neki bolji prijedlog.

Bruce više ništa nije rekao jer je upravo tada ugledao gomilu od najmanje stotinu ratnika koja je izjahala iz nekog klanca i krenula prema njima.

— Ovo je vjerojatno odbor za doček — Simon je promrmljao u bradu.

Kako li tek izgleda ostatak društva, pomislio je Bruce, ali je svoje mišljenje zadržao za sebe. Nije htio da Simon pogrešno protumači njegovu brigu za vlastitu kožu.

Kad su im se približili na samo stotinjak metara, ratnik s dugom perjanicom i licem debelo premazanim ratnim bojama podigao je ruku u zrak i njegovi pratioci su stali. On se okrenuo prema njima i nešto im je doviknuo, a onda je potjerao konja prema stadu iza kojega se uzdizao golem oblak prašine.

Divlji vjetar nije bio nimalo očaran pogledom na skupinu Indijanaca koja im je preprečila put. Uporno je nastavio hodati, a za njim i cijelo stado, tako da se udaljenost između njih sve više smanjivala.

Poglavica je dojahao do Brucea i Simona i dao im znak da se zaustave. Nakon kratkog oklijevanja oni su to i učinili.

Simon je podigao ruku s otvorenim dlanom, no Navajo na to uopće nije obraćao pažnju. Mrko ga je odmjerio i rekao na lošem engleskom:

— Kamo se bljedoliki zaputili s toliko pitomih bizona?

— U Fort Defiance — kratko je odgovorio Simon.

— Bljedoliki vjerojatno znaju da su na području ratnika Navaja.

— To mi je potpuno jasno — hladnokrvno je odgovorio Simon.

— U tom slučaju vi morate tražiti našu suglasnost da onuda prođete. Budući da to ne činite nama će pripasti svi vaši pitomi bizoni.

— Slažem se s tobom, jer je stoka ionako vama namijenjena.

— Uf, uf! — izrazio je svoje čuđenje poglavica, prvi put pokazujući osjećaje. — Kako to bljedoliki misli?

— Veliki bijeli otac u Washingtonu duguje vam mnogo hrane. Odlučio je da se svojoj hrabroj crvenoj braći oduži tako da im pokloni više goveda nego što je dogovoreno.

— To znači da mi odmah preuzimamo stado?

— Morat ćete se strpiti dok ne dođemo u Fort Defiance. Tek tamo će se obaviti predaja stoke.

— Crveni Oraz ne vjeruje bljedolikima. Njihova usta su puna laži. Zbog toga su oni bezbroj puta pogazili svoju riječ. Naše žene i djeca gladuju. Crveni Oraz i njegovi hrabri ratnici zbog toga će sa sobom odvesti stoku.

Poglavica je zadovoljno uzdahnuo, jer je bio uvjeren da je njegov govor postigao pun pogodak. Utoliko je bilo veće njegovo iznenađenje kad je Simon

odlučno odmahnuo glavom i rekao:

– Već sam ti rekao da tako neće ići, brate. Strpi se još malo, a onda će biti mesa za sve.

Lice Crvenog Orla se izobličilo u užasnu grimasu. Povukao je kokot na svojoj puški, no odmah se predomislio. Očito je shvatio da je mudrije da se sam ne suprotstavlja bljedolikima, jer njegovi ratnici nisu bili ništa manje gladni od njega. Okrenuo je konja i odjurio do Indijanaca koji su prilično nestrpljivo očekivali rezultate pregovora.

Kad su ostali sami, Bruce nije mogao prikriti tjeskobu koja mu se uvukla oko srca.

– Čini mi se da će momak ustrajati pri svojoj odluci da dođe do goveda, i to milom ili silom.

– Sad mu je jedino preostalo ovo drugo – nasmijuljio se stajnu.

– Rekao bih da mu naši životi više ne vrijede ni pet centi – žalosno je zastenjao Bruce.

– Sva sreća što se tebe ne pita, jer ovdje još ja odlučujem – prezirno je odbrusio Simon, a onda je izvukao revolver i nekoliko puta zapucao u zrak.

Bruce je odmah shvatio zašto je to učinio. Shvatili su i preostali kauboji na začelju kolone. Ne oklijevajući ni trenutka, oni su također povukli svoje oružje i zapucali.

Stoka se dotad mirno kretala, ali sada se uznemirila zbog iznenadne pucnjave. Goveda su se uskomešala, a onda su jur-nula naprijed. Divlji vjetar je kao i obično bio na čelu svoga stada. Zemlja se zatresla pod tisućama papaka.

Bezglavi stampedo više nitko ne bi mogao zaustaviti. Indijanci su na vrijeme shvatili s kakvom opasnošću su se suočili. Ne gubeći ni trenutka, raspršili su se na sve strane i tako se spasili od sigurne smrti.

Simon i Bruce su također porjurili zajedno za stokom. Bili su na samom čelu obezglavljene mase smeđih životinja koja im se sve više približavala. Na svu sreću, njihovi konji su bili odmorni, pa su bez većeg napora grabili naprijed. Udaljenost između njih i stoke u stampedu sve se više povećavala, pa su nakon nekoliko kilometara jur-nuli u stranu i potražili zaklon u malom klancu što se protezao s njihove lijeve strane.

Slično su postupili i ostali kauboji. Pričekali su dok kraj njih nije projurilo i posljednje govedo, a onda su podboli konje i krenuli za njima.

– Ovo može potrajati i nekoliko dana. Ne bih se čudio kad bismo na kraju umjesto u Fort Defianceu završili u Santa Feu – sumnjičavo se oglasio Bill, jedan od Macdonaldovih najmlađih radnika.

– Vidi se da još mnogo toga moraš naučiti o stoci – narugao mu se Simon i dodao: – Ovo i nije bio pravi stampedo. Goveda će se uskoro ispuhati i zaustaviti sama od sebe.

Njegove riječi su se obistinile, jer samo nekoliko sati nakon toga stoka je počela usporavati. Bezglavo su jurili samo još najuporniji bikovi s bikom predvodnikom. Nije prošlo dugo, pa je i njima dojadila bezrazložna jurnjava. Kauboji su ponovo op-

kolili stoku i potjerali je u željenom smjeru.

– Sve bih dao za jedan dobar ručak. Više se i ne sjećam kad sam posljednji put stavio nešto dobro u usta – uzdahnuo je Bill, kojemu se nakon naporne jurnjave odjednom otvorio apetit. Dotad nije stigao o tome razmišljati, jer su mu svojeglavi bikovi stvarali prilične glavobolje. Jurnjava je i njih izmorila, i odjedanput su postali krotki i poslušni kao ovce.

– Želja će ti se najvjerojatnije ubrzo ispuniti, samo u vječnim lovištima – nasmijuljio se Simon i pokazao dvije skupine Indijanaca koje su im se brzo približavale.

– Kako su se stigli ponovo skupiti? – zajaukao je mladić i dohvatio pušku iz navlake kraj sedla.

– Čini se da nas ništa neće spasiti – smrknuto je procijedio Bruce i pograbio oružje.

– Nemojmo se prenageliti, jer to je ionako posljednja stvar koju možemo učiniti – upozorio ih je Simon i dao im znak da spremne oružje.

– Ne misliš valjda da ću dopustiti samo tako da mi skinu scalp? – zapjenio se Bruce. – Prije nego što me oderu, poslat ću u vječna lovišta nekoliko tih divljaka.

– Rekao sam ti da pričekaš! – povišenim će tonom Simon.

Iako nerado, Bruce ga je na kraju poslušao. Slično su postupili i kauboји. Za svaki slučaj ruke su im bile blizu oružja, tako da su mogli brzo posegnuti za njim.

Sad su im se približili Indijanci. Brucea je zbunilo, a isto-

vremeno ohrabrilo to što su samo neki od njih premazani ratnim bojama. To mu je ipak bila slaba utjeha kad je spazio bijesan izraz na licu njihovog poglavice.

– Jednom si ti mene prevario, ali ti to drugi put neće... uspjeti – bijesno je procijedio Crveni Oraz.

– Zar bi Crveni Oraz postupio drukčije da je bio na našem mjestu? – upitao ga Simon.

Navajo se na trenutak zbunio, jer očito nije očekivao takvo pitanje.

– Bljedoliki je lukav kao prelijska lisica – rekao je nakon kratkog razmišljanja, a onda je žustro nastavio: – to neće pomoći bljedolikima. Još nitko se nije pohvalio da je dvaput prevario Crvenog Orala.

– Siguran sam da je Crveni Oraz mudar i hrabar ratnik. Samo zbog toga je postao poglavica tako velikog plemena.

Preko Indijančeva lica je preletio zadovoljan osmijeh i Simon je znao da su njegove riječi postigle željeni učinak. Čuo je priču da su Indijanci Navajo tašti, a sad se u to i uvjerio. Zbog toga je odlučio sve uložiti na jednu kartu.

– Crveni Oraz sigurno ne želi žrtvovati dragocjene živote svojih ratnika!

Poglavica se slavodobitno nasmijao i rukom pokazao svoje suplemenjake.

– Bljedoliki sigurno je lud kad se tako usuđio govoriti. Ratnici Navajo su pedeset puta brojniji od njegovih ljudi.

– To je doduše točno, ali mi smo naoružani puškama koje mogu bez prestanka pucati cij-

li tjedan. * Crveni Oreo će ostati bez mnogih svojih ratnika prije nego što nas uspije svladati.

– Ti si potpuno lud. Kako mu se usuđuješ prijetiti – preplašeno je prošaptao Bruce.

– Simon nije nijednim pokretom pokazao da ga je čuo. I dalje je ponosno promatrao Indijanca i mirno se smješkao kao da šavrlja s prijateljem.

Crveni Oreo je ljutito zaškripao zubima, a onda je upravio cijev svoje stare muskete u mladiceva prsa.

– Bljedoliki će životom platiti svoju drskost.

Simon se nije ni pomaknuo. Pomislio je da je s njim svršeno, ali nije htio omogućiti svom protivniku da se naslađuje njegovim strahom.

A onda se dogodilo nešto što nitko od kaubojia nije očekivao. Poglavica je spustio pušku i ponosno rekao:

– Bljedoliki je hrabar i zaslužio je da i dalje živi. Jedan tako hrabar muškarac sigurno nije lažljivac. Zbog toga mu Crveni Oreo vjeruje da će njegova bijela braća ovaj put održati obećanje.

– Crveni Oreo može biti bez brige. Dajem ti riječ da ću se osobno pobrinuti da žene i djeca naroda Navajo dobiju svoje meso – obećao mu je Simon.

Poglavica je nekoliko puta zamišljeno kimnuo glavom, a onda je pokretom ruke dao svojim ljudima znak da ga slijede. Okrenuo je konja i pojurio prema planinama koje su se nazarale na obzorju. Ratnici su ga bez protivljenja poslušali, iako se na licima nekih od njih jasno moglo vidjeti da im je žao što su

tako lako propustili priliku da svoje šatore ukrase skalpovima bijelaca.

Kauboji su kao začarani gledali za njima, sve dok nisu nestali iza oblaka prašine koji su podigli njihovi mustanzi.

– Osjećam se kao da sam drugi put rođen – promrmljao je jedan od njih.

– Da mi je netko prije rekao da je nešto ovako moguće, nazvao bih ga lažljivcem – rekao je Bill i zadržano pogledao Simona.

On se skromno pretvarao kao da to ne zapaža. Ponašao se kao da je to sve bila najprirodnija stvar na svijetu.

– Čini se da si u kratkom vremenu postao stručnjak za indijanska pitanja. Zanima me samo hoćeš zbilja ustrajati na obećanju koje si im dao – zlu-rado je primijetio Bruce.

– Učinit ću sve što mogu – hladno je odgovorio Simon i potjerao konja prema čelu povorke.

VII

U Fort Defiance su stigli pred večer drugog dana. Indijanci im više nisu stvarali poteškoće, kao što im je Crveni Oreo i obećao. U daljini su nekoliko puta ugledali manje skupine ratnika koji su se zadovoljavali time da iz daleka promatraju njihovo kretanje.

Fort Defiance je bilo jedno od mnogobrojnih naselja kakvih je bilo na desetke u graničnom području. Ona su nalikovala jedno na drugo. Oko visokih zidova od balvana niknulo je naselje od stotinjak kuća. Budući da je to bilo jedno od prilično

važnih križanja putova što su se srekli na putu prema Kaliforniji, bilo je sasvim prirodno da na tom relativno sigurnom mjestu, koje je bilo pod zaštitom vojske, mnogi trgovci i zanatlije osnuju svoje domove.

Simon i Bruce su namjeravali zajedno odjahati u tvrđavu i posjetiti vladinog predstavnika, no ubrzo su od toga odustali kad su shvatili da kauboji samo to čekaju pa da pođu u prvi salun u kojemu bi pošteno isprali prašinu iz usta. Na kraju je Bruce predložio da on ode u tvrđavu, a Simon će pripaziti na momke.

Iako nerado on je ipak na kraju pristao. Na njemu se jasno vidjelo da ne vjeruje da bi Bruce mogao uspješno okončati trgovinu.

Unatoč njegovoj bojazni, Bruce je vrlo brzo prodao stado. Jim Parker, vladin agent za indijanska pitanja, zinuo je od čuđa kad je ugledao mladića. Njegovo je iznenađenje bilo još veće kad mu je on mirno saopćio da je sa svojim ljudima dotjerao stado na prodaju.

— Kako vam je, do vraga, to pošlo za rukom?

— Udaljenost nije bila tako velika da je ne bismo mogli prevaliti — skromno je odgovorio Bruce.

— Nisam vas to pitao, mladiću. Zanima me kako ste uspjeli dotjerati stado pred nosom Crvenog Orla i njegovih ljudi?

— S njima smo se sasvim dobro sporazumjeli.

— Da mi je samo znati što ste im rekli! — rekao je agent.

— Istinu — kratko je rekao Bruce.

— Kakvu vražju istinu, kad oni osim svojih sjekira ne priznaju ništa drugo! Nemojte mi reći da su vas ti divljaci mirno saslušali!

— Objasnio sam im da im se ne isplati boriti za nešto što će ionako uskoro besplatno dobiti.

— Crnog vraga će dobiti, a ne svu tu stoku. Ne mislite valjda da sam tako lud da im dam zdrava goveda i tako... — započeo je Parker, ali se brzo ugrižao za usnicu i naglo zašutio.

Bruce je osjetio da nešto nije u redu, ali je i dalje mudro šutio.

— Novac ću vam isplatiti sutra kad pregledam stoku. Nadam se da nije zaražena. Čuo sam da je u posljednje vrijeme i u ove krajeve doprla teksaška groznica.

— Možete biti sasvim sigurni da su goveda zdrava, gospodine. Na našem ranču još nismo opazili ništa sumnjivo — odgovorio je Bruce a da pri tom nije ni trepnuo.

To je umirilo agenta. Na licu mu se pojavio lukavi osmijeh.

— Vidim da ste čestit momak. Nadam se da o našem sporazumu nećete nikom reći ni riječi.

— Ne znam kome bih o tome pričao, kad ionako nikog ne poznajem u Fort Defianceu.

Bruce ipak nije održao obećanje. Pošto je izišao iz Parkerove kancelarije, posjetio je zapovjednika tvrđve. "Pukovnik Collins bio je visok i suhonjav prosijedi muškarac, čije je lice ulijevalo povjerenje. Zbog toga mu je Bruce bez okolišanja ispričao

cijeli tok razgovora između nje-
ga i Parkera.

— Odavno sam već sumnjao
da je tako nešto posrijedi. Sad
napokon imam dokaza da je
sve to zakuhao taj pokvarenjak
— ljutio se pukovnik ispunjen
pravednim gnjevom.

Nervozno je šetao gore-dolje
po sobi.

— Nije ni čudno što su se In-
dijanci pobunili. Već i prije sam
čuo glasine o tome kako im taj
Parker šalje pokvarenu robu,
no to je bilo teško provjeriti. —
Zastao je pred Bruceom i za-
hvalno ga pogledao. — Samo
zahvaljujući vama, ponovo će
zavladati mir u ovom području,
mladiću. Odmah ću narediti da
uhapse toga pokvarenjaka.

— Možda bi bilo bolje da pri-
čekate dok ne kupi stoku. Tek
onda ćete ga moći uhvatiti na
djelu — brzo je rekao Bruce,
strahujući da je svojim nepro-
mišljenim postupkom pokvario
prodaju od koje je otac toliko
očekivao.

Pukovnik kao da je čitao nje-
gove misli. Potapšao ga je po
ramenu i utješio ga.

— Ne morate se bojati da
vam nećemo otkupiti stoku, jer
tako moramo ispuniti naše
obaveze prema Indijancima. Na
to se vlada obavezala ugovo-
rom. Osim toga, vaša primjedba
je na mjestu. Nema smisla da
nesmotrenim ponašanjem sve
pokvarim.

Njegove riječi su utješile Bru-
cea, pa mu se raspoloženje opet
popravilo. Pošto se oprostio s
pukovnikom, Bruce je krenuo u
potragu za Simonom i kauboji-
ma s ranča. Nije ih morao dugo
tražiti, jer je znao gdje će ih

pronaći. U naselju su bila samo
dva saluna, a on ih je našao već
u prvom. Nedostajala su samo
dvojica kaubojaja, koje je Simon
najvjerojatnije ostavio da stra-
žare kraj stoke.

Kad su ga ugledali, njihov ve-
seli žamor je naglo prestao. Za-
buljili su se u njega nestrpljivo
očekujući vijesti o ishodu pre-
govora.

— Kako je bilo, Bruce? Jesu li
odlučili kupiti barem dio stoke?

— zabrinuto je upitao Simon.

Bruce je odmahnuo glavom i
rekao:

— Nisu. — To je bilo sasvim
dovoljno da se ljudi naglo
smrknu. Bruce je pričekao ne-
koliko trenutaka, a onda je ne-
hajno dodao: — Odlučili su ot-
kupiti... cijelo stado.

I ne osvrćući se na radosne
povike svojih drugova, koji se
nisu naljutili zbog neslane šale,
okrenuo se barmenu i pucket-
nuo prstima.

— Piće za sve! Na moj ra-
čun!

VIII

Drugog dana Jim Parker je
uistinu došao na mjesto gdje su
se ljudi s Macdonaldova ranča
ulogorili sa svojom stokom. S
njim u društvu bila su još dva
čovjeka. Jedan od njih bio je vi-
soki i naočit čovjek odjeven po-
put kicoša. Oko pojasa mu je
bio privezan remen s čije desne
strane su visjele korice s pišto-
ljem. Sve se na njemu sjajilo
kao da je prije nekoliko trenu-
taka došlo iz dućana.

— Što taj kicoš ovdje traži? —
promrmljao je Simon.

* Indijanci su vjerovali da se brzometne
puške kojima su bili naoružani bijelci
uopće ne moraju puniti (op. aut.).

– Samo bi se mogao uprljati
– prezirno je dobacio jedan kauboj i svi su prasnuli u smijeh.

Bruce s suzdržao od primjedbi. Pažljivo je odmjerio trećeg muškarca. Bio je nižeg rasta, ali vrlo čvrste građe. Lice mu je bilo potamnjelo od sunca, pa su se na njemu još više isticale kao nebo plave oči. Imao je krive noge kao ljudi koji su veći dio života proveli u sedlu.

– Onaj drugi kao da je cijeli život jahao na bačvi – nasmijuljio se Bill, ali je brzo zašutio kad se sjetio da ni njegove nisu ništa bolje.

– Baš se pravi javio – zlobno je primijetio Simon.

Bill se nije usudio otvoreno suprotstaviti Simonu. Čak da je to i htio, više za to nije imao vremena, jer su im se trojica približila.

– E, pa da vidimo vašu govedinu, mladiću – veselim tonom obratio se Parker Bruceu.

– Siguran sam da nećete požaliti što kupujete, gospodine.

– Koliko ste rekli da imate grla?

– Šest stotina dvadeset i sedam.

Bruce je s mukom pritajio bojazan da će se Collins na kraju predomisliti i da neće otkupiti cijelo stado.

– Otprilike toliko mi je potrebno. Najbolje će biti da Ted s vašim momcima pregleda stoku dok se mi dogovaramo o cijeni.

Bezbrižnim pokretom ruke pokazao je krivonogog, a tek tada je spazio iznenađeni izraz na Bruceovu licu. Shvatio je što

je razlog njegova iznenađenja. Nasmijao se i ukratko objasnio:

– Ted Rolañ je moja desna ruka, a gospodin Henry Jones je novinar iz New Orleansa. On svoje čitaoce redovno izvještava o životu na Divljem zapadu, kako oni s Istoka zovu ova naša područja.

Kicoš je u znak pozdrava kimnuo glavom, a Bruce je odgovorio.

Baš me zanima što će novinaru oružje. Dosad sam mislio da su oni naoružani samo perom i papirom, zbunjeno je pomislio.

Kao što je to nalagao red, Bruce je želio Simona upoznati s kupcem, no on se već izgubio. Potjerao je konja i pridružio se kaubojima koji su zaokružili stoku. Krivonogi je također podbo svoju kobilu i odjahao k njima. Sudeći po povjerenju koje mu je poklonio Parker, čovjek je očito znao svoj posao.

– Jučer nismo stigli porazgovarati o cijeni – započeo je agent i pripalio cigaretu. Bruceu nije promakao lukavi sjaj koji mu se pojavio u očima.

Krv mu se uzburkala kad je naslutio Parkerovu namjeru, no ipak se krajnjim naporom prisilio da mirno reče:

– U Pinewoodu ste spominjali cijenu od petnaest dolara po grlu.

– To je doduše točno, ali to je ipak bilo u Pinewoodu. Neke stvari su se u međuvremenu promijenile.

– Sto se to moglo u tako kratko vrijeme promijeniti.

– Iz Austina šu mi javili da je veliko stado goveda na putu ovamo. Nekoliko velikih rančera odlučilo je iskoristiti povolj-

nu priliku i prodati stoku koja u Teksasu teško pronalazi kupca.

– Čak da je i tako, oni se još nisu pojavili ovdje. Sumnjam da će im to poći za rukom kraj stotina ratnika željnih osvete.

– Vama je to uspjelo, pa sumnjam da neće i njima. Koliko mi je poznato sa sobom su povelili četrdesetak kauboja pripravnih na sve.

– Ali oni se ipak još nisu pojavili ovdje – rekao je Bruce, iako je i sam polako shvaćao da ga je lukavi agent izigrao. Njegova tvrdnja je možda i bila točna, a možda je samo varao. To je bilo teško dokazati, a on više nije imao vremena pričeka-
kati još nekoliko dana.

Ljutito je procijedio kroz zube:

– Dakle tako?

Činilo se da Parker uživa u njegovu nemoćnom bijesu. Usta su mu se raširila od uha do uha, pa je mladić ugledao dva reda žutih i pokvarenih zuba.

– To se obično naziva zakonom ponude i potražnje. Zbog toga cijena više nije petnaest nego samo deset dolara po grlu.

– Deset dolara? – iznenadeno je ponovio Bruce.

– Upravo toliko i ni centa više. Ako vam ne odgovara, nitko vas ne može prisiliti da prodate svoju stoku.

Bruce je munjevito razmišljao. Iako je računao da će za prodanu stoku dobiti gotovo deset tisuća dolara, po novoj cijeni to je tek nešto prelazilo šest tisuća. To je još bilo dovoljno za otplatu duga, te je na kraju ipak

pristao. Kimnuo je glavom i promrmljao:

– Dobro, iako ste me izigrali.

– Ako mislite da ste prevareni, onda jednostavno nemojte prodavati stoku. Ne bih želio da se o meni prošire glasine da nisam pošten, osobito ako te glasine nisu točne.

Bruce je sad bio siguran da Parker laže, ali od toga je imao slabe koristi, jer ionako nije mogao ništa promijeniti.

– Bit će najbolje da odmah potpišemo ugovor – mrzovoljno je rekao.

Sad je bio red na agentu da se iznenadi.

– Na kakav to ugovor mislite?

– Vjerojatno vam je potreban kupoprodajni ugovor da biste mogli pravdati troškove?

– Ma ne, to nikad nitko od mene nije ražio. Dovoljno je da mi samo potpišete da ste primili novac.

Bruceu je odjedanput mnogo toga postalo jasnije. Shvatio je da se Jones koristi svojim položajem za neometano bogaćenje. U krajnjem slučaju, to ga se nije ticalo, jer je imao dovoljno i vlastitih briga.

Šutke je krenuo za agentom i pridružio se kaubojima koji su prebrojavali stoku. Desetorica momaka su opkolila stoku, ostavljajući tek usko grlo koje su svaki sa svoje strane zatvarali Simon i Rolan. Goveda su se tiskala, ali je između dvojice konjanika moglo proći samo jedno govedo. Na taj način su obojica moglo brojiti, čime je svaka pogreška u računanju bila isključena. Svatko od njih u rukama je držao olovku i papir.

Bruce je pouzdano znao da Simon ne zna čitati ni pisati, a sumnjao je da to zna i Rolan. To im nije bilo potrebno, jer su se snašli na drugi način. Za svako govedo koje je prošlo kraj njih povukli su crtu, s tim da su svako peto grlo označavali poprečnom crtom.

Brojanje se oteglo više od šest sati. Na kraju su stoku otjerali u obor koji im je pokazao Parker.

— Nadam se da će ovo biti dovoljno da smiri Indijance. Umjesto da se sami pobrinu kako da prehrane svoje mnogo-brojne obitelji, oni se radije oslanjanju na državu. Baš me zanima kako bi preživjeli da nema nas! — bijesno je zarogoborio agent, kao da to sve ide iz njegova džepa. Pljunuo je i dodao: — Jedino znaju radati dječicu.

— Prije su imali svoja lovišta — nije Simon mogao a da neprimijeti.

— Što si time htio reći? Zar misliš da im je onda bilo bolje?! — zagrmio je Parker, ali Simon ga više nije ni pogledao. Okrenuo se Bruceu i mirno rekao:

— Nabrojali smo šeststotina i devet grla. Čini se da smo ih dvadesetak izgubili putem.

— Ili su ih Indijanci potajno otjerali, no to sad nie ni važno — rekao je Bruce i upitao Rolana:

— Jeste li i vi toliko nabrojali?

Krivotvori je samo kimnuo glavom.

— Onda bi bilo najbolje da što prije okončamo prodaju.

Parker je shvatio da su mladićeve riječi njemu upućene. Iz

džepa je izvadio komad papira i na njemu nešto napisao. Pružio je Bruceu papirić i rekao:

— Ovo vam je potvrda za šest tisuća i devedeset dolara.

— S tim mogu obrisati stražnji...! — ljutito je povikao mladić, a onda se s mukom suzdržao. Duboko je udahnuo i nastavio glasom koji je podrhtavao od uzbuđenja: — Dogovorili smo se da ćete mi platiti novcem, a ne nekim bezvrijednim papirima, gospodine.

— Ovaj komadić papira vrijedi vam kao i gotovina. U poslovnom svijetu je poznat kao mjenica — poučnim tonom je rekao Parker. Slegnuo je ramenima kao da se dosađuje i dodao:

— Što se mene tiče možete ga odmah unovčiti u Fort Defianceu, iako bi bilo mudrije da pričekate dok se ne vratite u Pine-wood.

— Hvala vam na savjetu — odbrusio je mladić, a onda dao svojim ljudima znak da ga slijede.

Na njemu se jasno vidjelo da više nije želio provesti ni trenutka u društvu toga ljigavog tipa.

Malo mu je odlanulo kad mu je službenik u banci bez mnogo zapitkivanja isplatio gotovinu za mjenicu. Za njega je očito bio dovoljan Parkerov potpis.

Odlučio je da ne gubi ni trenutka već da se odmah vrata na ranč. Kauboji za to nisu htjeli ni čuti, a ni Simonu to očito nije odgovaralo. Za kratkotrajnog boravka u Fort Defianceu uspio je pronaći kockarnicu i on ne bi bio on da nije želio okušati sreću. Tek na mnoge Bruceova na-

valjivanja nerado je pristao na njegov prijedlog.

Nije bilo te sile na svijetu koja bi mogla prisiliti deset kauboja da nakon mukotrpnog rada i života punog opasnosti odu iz naselja i tek tako se liše blagodati civilizacije. Bruceu je to vrlo brzo postalo jasno, pa je odustao od nagovaranja da krenu na put. Sad, kad više nije bilo stoke za koju su se morali brinuti, njihova prisutnost na ranču više nije bila nužna.

— Koga si vruga navalio da odmah krenemo, kad to možemo i sutra učiniti? Ionako će se ubrzo smračiti, nećemo ništa uštedjeti na vremenu — brundao je Simon.

— Varaš se, jer ćemo nastaviti putovati noću. Time ćemo smanjiti opasnost od susreta s Navajima....

— ... Već ćemo im ravno uletjeti u šape. Ne bih se čudio da uletimo ravno u njihov logor. Bruce je uzdahnio jer je i sam bio svjestan toga ali ipak nije odustajao od svoje namjere.

— To je jedino što nam je preostalo. Ako nas posluži sreća, za dva dana bit ćemo kod kuće.

Simonu to nije bilo po volji, no nije mu htio više protusloviti jer se bojao da bi Bruce to mogao zloupotребiti ako im slučajno loše krene. Pričekao je dok nije isplatio kauboje, a onda je uzjahao konja i šutke krenuo iz grada.

Bruceu je bilo jasno zbog čega je mrzovoljan. Zaključio je da je pametnije da ga ostavi na miru i da mu ništa ne govori dok se malo ne ispuše.

Vjerojatno će i sam shvatiti da nam je ovo bilo jedino rješe-

nje. Ovako ćemo barem izbjeći susret s Navajima. Koliko sam čuo oni izbjegavaju noćne borbe kad god mogu navodno iz straha da bi njihove duše bile osuđene da zauvijek lutaju u tmini ako poginu, ponadao se Bruce.

IX

Ubrzo se pokazalo da su njegove pretpostavke bile opravdane, jer cijelim putem nisu sreli nijednog Indijanca. Na svu sreću put je bio ravan, a noć je bila puna mjesečine, pa su se bez većeg napora mogli orijentirati. Zaustavili su se tek kad su se na istoku zarudili prvi sunčani zraci. Pronašli su prikladno mjesto na kojemu su se mogli ulogoriti bez bojazni da budu otkriveni. Odmor je vrlo dobar došao i njima i konjima, jer ih je dugotrajno tjeranje stoke potpuno iscrpilo.

Putovanje su nastavili pošto se smračilo. Zemljište je postupno postojalo sve neravnije, što im je otežavalo kretanje. To ih je ipak smetalo najmanje od svega. Već su duboko ušli u indijansko područje i strahovali su od iznenadnog susreta s Navajima. Dobro su znali da se ovaj put ne bi tako lako izvukli ako Jim Parker nije ispunio obaveze koje je preuzeo u ime vlade Sjedinjenih Država.

Na svu sreću to se ipak nije dogodilo. Iako nerado, Simon je morao priznati da je Bruce imao pravo kad je zahtijevao da putuju samo noću.

U zoru su već daleko odmakli, a time se smanjila vjerojatnost da će ih Indijanci iznenaditi. Raspoloženje im se vidljivo

popravilo, što se moglo opaziti na njihovim licima. Čak je izgledalo da je njihova uzajamna netrpljivost splasnula.

— Čini se da smo se i ovaj put izvukli — sretno je uzdahnio Simon. Bruce nije ništa rekao iz opreznosti jer je znao da opasnost još nije prošla. Simona to očito nije smetalo, jer je vedrim tonom dodao: Sve je dobro što se dobro svrši.

Upravo u tom trenutku Bruceovu pažnju privukao je bljesak s vrha stijene udaljene pedesetak metara od njih. Pažljivo je promotrio gotovo ravnu ploču ali ništa sumnjivo nije opazio. Kad je već pomislio da mu se sve to samo učinilo, ponovo je bljesnulo na trenutak. Odmah mu je bilo jasno da je to mogao biti samo odsjaj s nekoga metalnog predmeta.

— Kao i obično, žuriš sa zaključcima procijedio je kroz zube i trgnuo revolver iz korica.

Opet počinješ — predbacio mu je ljutiti Simon, a onda se iznenađeno zabuljio u oružje koje se iznenada stvorilo u Bruceovoj ruci.

Ne oklijevajući ni trenutka i sam je posegnuo za revolverom iako nije shvaćao zašto je Bruce to učinio. Prije nego što je stigao bilo što dodati s vrha stijene odjeknulo je nekoliko pucnjeva.

Jedan metak pogodio je Bruceova konja u vrat. Životinja je posrnula i srušila se. Bruce je odskočio u posljednjem trenutku prije nego što bi ga pastuhovo tijelo poklopilo. Vješto poput mačke otkotrljao se nekoliko metara u stranu i potražio zaklon iza ovećega kamena. Konj

se još nekoliko puta stresao, a onda se potpuno umirio.

Čim je započela pucnjava, Simon se munjevito bacio s konja. Pad je bio prilično bolan no on je zadovoljno ustanovio da je još u jednom komadu. Pao je blizu Bruceova ubijenog pastuha, te je bilo najlogičnije da se iza njega sakrije. Njegov konj je odjurio dalje, no Simon nije na to obratio pažnju. Zabrinulo ga je kako će se izvući iz nezavidnog položaja u kojem se našao. Skriveni napadači nastavili su bjesomučno pucati još neko vrijeme, iako im dvojica napadnutih nisu pružila nikakav otpor.

Pucnjava je postupno prestajala. Još bi se ponekad čuo poneki pucanj. Meci su zujali iznad Bruceove i Simonove glave pa se zabijali u zemlju ili u konjsko tijelo, no njih dvojica su bila neozlijeđena. Obojica su znala da to neće dugo potrajati. Prije ili poslije napadači će se htjeti uvjeriti u rezultate pucnjave, a onda će s njima biti gotovo.

— Barem ću poslati u pakao nekog od tih štakora prije nego što me ubiju — promrmljao je Bruce više za sebe.

— Za to će ti se očito uskoro pružiti prilika.

Bruce je shvatio što je Simon htio reći, jer je i sam provirio iza zaklona. Ugledao je četvoricu koji su se polako spuštali niz stijenu. U rukama su držali oružje, pripravnici da ga upotrijebe na najmanji zrak opasnosti.

— Samo su četvorica. Možda ih uspijemo svladati — ponađao se Simon, pažljivo promatrajući što se događa.

Vjerojatno su za svaki slučaj ostavili nekoga da ih štiti sa stijene, no čak da i nisu, sumnjam da će nam to poći za rukom.

— A što je s tvojom znamenitom vještinom gađanja, po kojoj si kod kuće tako poznat? Nisi valjda od straha zaboravio pucati?

— Zaboravljaš da su naši protivnici naoružani puškama, a mi imamo samo revolvere — mirno je odgovorio Bruce, ne obazirajući se na Simonovo peckanje.

— Ne shvaćam što mijenja na stvari. Pustit ćemo ih da nam se dovoljno približe, i tek onda ćemo ih zasuti vatrom.

Uskoro ćeš shvatiti na što sam mislio — bilo je sve što je rekao Bruce, jer je smatrao da nije vrijeme za prepirke i da samo uzalud troši riječi.

I doista, kao da potvrđuju njegovu tvrdnju, napadači su ponovo zapucali. Pucali su nasumice, gotovo i ne ciljajući, no to nije smanjivalo opasnost. Svaki metak je smrtonosan, bez obzira na koji je način ispaljen.

Bruce i Simon su opet potražili sigurnost u zaklonu. Vrijeme je polako prolazilo, a s njim i izgledi da se izvuku. Napadači su se već toliko približili da su mogli čuti njihov razgovor.

— Samo bezrazložno trošimo municiju. Stavio bih ruku u vatru da su obojica mrtva — nerasploženo je progundao jedan od njih.

— Oprez nikad nije suvišan — sumnjičavo je rekao drugi i povukao okidač. Metak je pogodio kamen iza kojeg se skrivao Bruce. Odbio se i prozviđao sa-

mo nekoliko centimentara od njegove glave.

— Prestanite s ispraznim razgovorima. Blebećete kao stare žene. Umjesto toga bi vam bilo pametnije da otvorite oči — zarežao je treći napadač i razgovor je odmah prestao.

Bruceu je odmah bilo jasno da je on vođa.

Neko vrijeme je vladala tišina. Remetio ju je jedino šum njihovih koraka, koji su iz trenutka u trenutka bili sve bliži.

— Ted ima pravo. Opreza nikad dovoljno — ponovo se oglasio prvi bandit.

Bruce je zaključio da je vrijeme za akciju. Sudeći po glasovima napadača, oni su od njih bili udaljeni najviše petnaestak metara. Mahnuo je Simonu i pokazao u smjeru iz kojeg su dolazili banditi.

Ovaj ga je odmah shvatio i gotovo veselo kimnuo glavom.

Bruce je provirio iza stijene i brzo naciljao u najbližeg čovjeka. Gotovo istovremeno učinio je to i Simon, pa su se pucnjevi iz njihovih revolvera stopili u jedan. Bruce je prstom desne ruke povlačio okidač, a lijevom dlanom povlačio kokot. Time je dobio na brzini paljbe, pa ni učinak nije izostao. Jedan od razbojnika uhvatio se za prsa, a onda je zaglavinjao i srušio se. Drugi je otvorio usta i htio nešto povikati, ali to nije stigao jer mu je metak iz Bruceova remingtona uletio ravno u usta, pa je i drugi protivnik bio ušutkan u doslovnom smislu te riječi.

Iako je Simonov kolt također rigao vatru, po ostaloj dvojici razbojnika on je ipak bio manje

uspješan. Prvi metak koji je ispalio pogodio je napadača kojeg je Bruce već ubio, a drugi i treći prozujali su prilično daleko do napadača. Tek je četvrtim uspio raniti jednog od njih u desnu ruku, pa mu je od udarca ispala puška iz ruke.

Preostali neozlijeđeni napadač najbolje se snašao. On je bio najmanje zatečen od sve četvorice i zapucao je gotovo istovremeno kad i Simon i Bruce. Na njihovu sreću pucao je brzo, pa nije bio dovoljno točan. Ipak je uspio jednim metkom okrnuti Simona. On je zaurao od bola kad je osjetio da mu je vruće olovo zahvatilo lijevu ušnu školjku. Djelić sekunde ostao je zatečen i stajao je, no onda se ipak snašao i ponovo se bacio iza konjske lešine. To je učinio u posljednjem trenutku, jer je razbojnik opet zapucao.

Bruce je naciljao prema njemu i povukao okidač, ali je umjesto pucnja začuo smoškljocanje. Shvatio je da je ostao bez metaka i da mu je jedino preostalo da slijedi Simonov primjer. Ne oklijevajući bacio se iza stijene.

Na njegovu sreću sve ipak nije bilo tako crno, jer se Simon brzo snašao. Iz navlake ispred sedla izvukao je vinčesterku. Prije to nije učinio jer se bojao da će se time prije vremena odati. Hitro je ubacio metak u cijev i zapucao. Na njegovo veliko razočaranje, opet je promašio protivnika, ali je barem stigao to da ovaj prestane puhati, baci se na zemlju i potraži zaklon. Otkotrljao se do povećе gomile kamenja iza koje se već sakrio ranjeni razbojnik.

Bruce je dotle napunio revolver i ponovo zapucao. Ubrzo je shvatio da od toga nema koristi, jer su banditi bili dobro skriveni. Sklonio se iza kamena i pogledao prema Simonu. Ovaj se držao za ranjeno uho i bijesno psovao.

— Prestani već jednom, još si dobro prošao — dobacio mu je.

Unatoč ozbiljnosti situacije u kojoj su se našli, prizor je uistinu bio komičan. Izraz na Simonovu licu podsjećao ga je na svinju kad osjeti mesarski nož.

— Lako se tebi šaliti kad nisi ranjen. Baš me zanima kako bi se ti ponašao da ostaneš bez uha?

— U svakom slučaju, preostalo ti je još jedno, a i to je bolje nego da si mrtav.

Simon mu je htio nešto reći ali je jedan od napadača povikao:

— Prestanite se svađati dok sam još dobre volje. Pametnije bi vam bilo da se odmah predate dok još imate vremena.

Simonov bijes nije nimalo splasnuo, no sad se on okrenuo prema pravoj osobi koja je snosila krivnju zbog položaja u kojem se našao. Zaškripao je zubima i zaurao:

— Više te ništa ne može spasiti! Sad smo dvojica protiv dvojice, s tim da je jedan od vas ranjen! Stoga bi vam bilo mudro da učinite ono što nama preporučujete!

— Što još ne znači da vas nećemo objesiti za uši! — dodao je Bruce i prasnuo u smijeh. Pogledao je Simona i nastavio: —

Vjerujem da bi te tako nešto malo smirilo.

Prije nego što je Simon dospio bilo što reći, razbojnik je prijeteći povikao:

— Dajem vam dvije minute da dobro razmislite o mom prijedlogu! Poslije toga će biti prekasno za sve!

— Baš me zanima kako bi ostvario svoju prijetnju! — podrugljivo se Simon nasmišao.

— Iako to nerado činim, ipak ću ti otkriti svoju malu tajnu: nikad se ne razdvajam od dvije

— tri patrone dinamita. Često mi mogu zatrebati, a čini mi se da je upravo i sad takav slučaj.

Nakon tih riječi Simonovo raspoloženje se naglo pokvarilo. Nije bio siguran jesu li riječi njegova protivnika točne, no na žalost nije postojao način da ih provjeri. Ipak se okrenuo Bruceu.

— Rekao bih da momak laže. Što ti o tome svemu misliš?

— Na našu nesreću, moramo mu vjerovati.

— Vaše vrijeme istječe — upozorio ih je bandit.

Bruce je uvidio svu beznadnost položaja u kojem su se našli. Njihovi protivnici su bili udaljeni od njih samo petnaestak metara, a oni im nisu mogli ništa učiniti. Da bi dobio na vremenu, želio je nastaviti razgovor.

— Što ćete nam učiniti ako se predamo? — upitao je.

— Pa ti si sasvim poludio! — zgranuto je prošaptao Simon, ali je ipak zašutio kad mu je Bruce dao znak da šuti.

— Oduzet ćemo vam novac, a nakon toga ćemo vas pustiti da odete.

Znači, unaprijed su znali da sa sobom nosimo novac, zaključio je Bruce.

— Kako možemo znati da nas nećete poubijati?

— Možete mi vjerovati na riječ.

— Riječ jednog razbojnika! I to mi je neko jamstvo. — Simon nije mogao odoljeti a da prezirno ne dobaci.

— Drugo vam ništa ne preostaje. Moje strpljenje je pri kraju!

— ponovo ih je bandit upozorio.

— Ne vjerujem ti ništa od svega što si rekao, a najmanje da imate dinamit.

— Da i dalje ne bi živio u pogrešnom uvjerenju, odmah ću te razuvjeriti, prijane! — zagrmio je razbojnik.

Odmah zatim začuli su kako je kresnula šibica. Nekoliko sekundi se ništa nije događalo i Bruce je malo slobodnije provirio iz skloništa u kojem se nalazio. Ugledao je neki predmet koji je poletio prema njima. Nije mu trebalo mnogo da shvati da je to zaista dinamit.

Brzo se sagnuo i uvukao glavu u ramena. U tom položaju je ostao kad je odjeknuo snažan prasak. Gomila kamenja razletjela se na sve strane, a zračni pritisak prikovao ga za zemlju.

— Kao što ste se mogli uvjeriti, govorio sam vam istinu! — slavodobitno im je dobacio razbojnik.

— Taj se zbilja ne šali — prošaptao je Simon, blijed u licu kao kreda.

— Ovo je bila samo opomena! Drugi put ću biti točniji!

— Ne vjerujem da ćeš tako

nešto učiniti — sigurnim tonom je rekao Bruce, iako u to baš i nije bio tako siguran.

— Ne znam što bi me moglo spriječiti?

— Stvar je vrlo jednostavna! Zajedno s našim tijelima mogao bi vrlo lako uništiti novac! U tom slučaju uzalud ste se trudili!

— To smatram poslovnim rizikom. Na trenutak je zašutio, a onda je ljutito nastavio: — Dosta smo pričali! Više ne želim trošiti riječi! Brojit ću do tri. Ako dotad ne izidete s podignutim rukama, uskoro ćete biti gomila kosti i mesa.

— Uvjeran sam da to ipak nećeš učiniti — ponovo je započeo Bruce, no razbojniku je očito dozlogrdio beskoristan razgovor.

— Jedan!

— Daj nam malo vremena da razmislimo! — sad je pokušao i Simon, no njihov protivnik je nastavio brojiti.

— Dva!

— Idi do vraga! — zagrmio je Bruce.

— Tri! — odbrojio je bandit, a onda su Bruce i Simon opet začuli kako je kresnula šibica.

X

Protekle su dvije sekunde duge kao vječnost. Bruce se sjetio svega onoga što je još namjeravao učiniti. Posljednja pomisao bila je upućena Beverley.

A onda je odjeknuo pucanj, a odmah zatim i snažan prasak. Bruce se začuđeno opipao ne vjerujući da je još živ. Pogledao je Simona i shvatio da se i njemu nije ništa dogodilo.

— Pa ovo je nevjerojatno — prošaputao je ne shvaćajući kako su ostali živi, i tek onda se sjetio da je prije praska dinamita začuo pucanj puške.

Provirio je iza kamena, ali ništa sumnjivo nije opazio. Napokon se odvažio i ustao. Simon također. Oprezno su hodali s revolverom u ruci, pripravnici da ih upotrijebe na najmanji znak opasnosti.

Kad su zaobišli gomilu kamenja iza koje su se dotad skrivali napadači, ugledali su jeziv prizor. Čak i za Simona, za kojeg se baš ne bi moglo reći da je mekušac, bilo je to previše. Okrenuo je glavu u stranu i odvratio pogled. Ponovo se prisilio da pogleda raskomadana tijela tek kad je začuo Bruceov povik:

— Neka sam proklet ako to nije...!

Nije se ni potrudio da dovrši rečenicu, pa je u Simonu napokon prevagnula znatiželja.

— Pa to je Ted Rolan! — zaprepašteno je povikao.

— Njegova prisutnost sama po sebi objašnjava mnoge stvari — zamišljeno je promrmljao Bruce.

— Ne misliš valjda da ga je poslao onaj Parker?

— Ne bih se nimalo čudio, jer je taj pokvarenjak pripravan na sve.

— Pa mi ipak nismo Navaji već pripadnici njegove rase.

Bruce se prezrivo nasmijao.

— Siguran sam da to njemu ništa ne znači. Jedino mu je stalo do novca.

Trgnuli su se kad su iza sebe čuli šum koraka. Naglo su se okrenuli, pripravnici da se suoče

s novom opasnošću. U susret im je dolazio visoki čovjek sa šeširom navučenim duboko na oči. U desnoj ruci je držao pušku, čija je cijev bila okrenuta prema zemlji.

— Tko je sat to? — začuđeno je promucao Simon.

Bruce se sjetio da je nekoliko trenutaka prije nego što je prasnulo dinamit čuo pucanj. Dolazak neznanca sve je objašnjavao.

— Čovjek koji nam je spasio živote — mirno je odgovorio.

— Otkud ti to?

— Pogodio je Rolana upravo kad se ovaj spremao baciti dinamit.

Čini se da su Simona Bruceove riječi manje iznenadile nego ono što je vidio. Ni Bruce nije bio ništa manje iznenađen kad je u neznancu prepoznao Henryja Jonesa. Novinar im se u međuvremenu približio tako da su jasno mogli raspoznati crte njegova lica.

On se nasmiješio i bezbrižno rekao:

— Zdravo, momci! Kladio bih se u posljednji dolar da me niste očekivali.

Unatoč veselom tonu kojim je to rekao, djelovao je umorno. Naporan put je očito tome pridonio.

— Tko bi mogao i pomisliti da ćete se stvoriti ovdje, i to upravo kad nam je pomoć bila najpotrebnija — primijetio je Bruce.

— I to još tako prerušen! — kao jeka dodao je Simon.

Njegova se primjedba odnosila na Jonesovu odjeću. Više nije bio odjeven u kicošku istočnjačku odjeću, već je na sebi imao

široke hlače od denima i kari ranu pamučnu košulju. Čak je oko vrata svezao maramu onako kako to čine kauboji.

— Jedno od osnovnih životnih načela kojih se pridržavam jest da se oblačim kao što je to uobičajeno u kraju u kojem se nalazim.

— Do vraga, pa što radite ovdje? — upita ga Simon kad se malo oporavio od iznenađenja.

— Odlika je dobrog novinara da se u pravom trenutku nađe na pravom mjestu — rekao je Jones nimalo skromno.

— Po onom što smo vidjeli, čini se da vam to prilično dobro polazi za rukom — primijetio je Bruce.

— Zasad se ne mogu potužiti. Nadam se da će tako biti i ubuduće.

— Mislio sam da u novinarstvu za takve zadatke biraju mlade ljude — zamišljeno je rekao Simon.

Na Jonesu se jasno vidjelo da je zakoračio u peto desetljeće života, a to mu je sad Simon na prilično netaktičan način dao do znanja.

Dobro ste mislili, samo što sam ovaj put ja tražio da me pošalje ovamo. Za to sam imao nekih sasvim osobnih razloga — nerado je objasnio novinar, dajući im na znanje da o tome više ne želi razgovarati.

Mladići su to shvatili, no njih ionako nisu zanimali motivi zbog kojih je napustio lagodan život na Istoku. Najvažnije im je bilo da se pojavio u pravom trenutku.

Sve Bruceove sumnje još nisu bile raspršene, te je on nakon kratke šutnje zamišljeno rekao:

– Kad sam vas posljednji put vidio, bili ste u društvu ovog razbojnika – glavom je pokazao Rolanovo tijelo i nastavio: – Zbog toga sam pomislio da ste prijatelji.

Jones je pogledao mrtvaca. Na njegovu licu nije bilo nikakve promjene. Nasmiješio se i rekao:

– Prevarili ste se, jer to je bilo sasvim slučajno. Redakcija me poslala da napišem nekoliko članaka o Indijancima, te je bilo sasvim prirodno da potražim agenta koji je zadužen da zastupa vladu.

– Sad ste se i sami uvjerali na koji način to obavlja – gorkim tonom je promrmljao Simon.

Jones je zamišljeno kimnuo.

– Čini se da je on uistinu umiješan u sve ovo.

– Naše posljednje sumnje su raspršene. Taj Parker je očito pohlepan za novcem, te je poslao Rolana i onu trojicu da nam po svaku cijenu otmu ono što smo pošteno zaradili – rekao je Bruce.

– I što sad namjeravate?

– Potražiti ćemo tog čovjeka. Još će on požaliti što nas je pokušao prevariti – zapjenio se Simon, odgovarajući u svoje i Bruceovo ime.

– Možda vam je najpametnije da sve zaboravite. Ne vjerujem da ćete mu nešto moći dokazati. On se uvijek može izvlačiti da o ovome nema pojma već da su njegovi ljudi sve to poduzeli na svoju ruku.

– I ne namjeravam s njim raspravljati i bilo što dokazivati. Siguran sam da on stoji iza ovoga podlog napada, i to mi je dovoljno.

Bruce se slagao sa Simonovim mišljenjem, pa nije ništa rekao.

Jones je slegao ramenima i rekao:

– Uviđam da vas ne mogu natjerati da se predomislite, iako bi to za vas možda bilo pametnije. – Udahnio je i dodao: – I tako sam namjeravao krenuti dalje prema jugu, čini se da ću morati promijeniti planove.

– Ne mislite valjda krenuti s nama? – začudio se Bruce.

– Upravo to sam odlučio, mladiću.

– Ali to znači da ćete se morati opet izvrgnuti opasnosti u području koje kontroliraju Indijanci Navajo! Ne vjerujem da su u ovih nekoliko dana odlučili zakopati ratnu sjekiru, pogotovo stoga što im onaj pokvarenjak Parker sigurno neće podijeliti stoku koja im pripada – bunio se Simon.

– Kad sam već uspio doći dovde, ne vjerujem da će mi u povratku stvarati poteškoće. Život mi je bio prilično buran, i moram vam reći da me ti Navaji osobito i ne zabrinjavaju. Imao sam prilike sresti Apaše i Komanče. Uvjeravam vas da su Navaji prema njima mačji kašalj.

Bruce i Simon su ga sumnjičavo pogledali, ali ništa nisu rekli. Na kraju, novinar je sam najbolje znao što čini.

Simon ipak nije mogao odoljeti a da ga ne upita:

* Denim – vrst grube pamučne tkanine, serž (op.ur.)

– Zbog čega sve to činite?

Nikako mu nije išlo u glavu da se netko može bez važnog razloga tek tako izlagati životnoj opasnosti.

Jones se opet osmjehnuo.

– Prije svega zbog mojih čitalaca. Uvjeran sam da ću im nakon svega moći pružiti uzbudljivu priču, koja će im barem malo dočarati s kakvim se sve opasnostima moraju suočiti ljudi u ovom području.

XI

Dvojici mladića bilo je potajno drago što se odlučio vratiti s njima u Fort Defiance. Iako je bio čovjek s Istoka, oni su ga ipak poštovali, jer je pokazao da umije rukovati oružjem, što se na zapadu izuzetno cijeni. Simon je zaključio da je novinar očito malo »trknut« kad je s omalovažavanjem govorio o Navajima. Možda su druga indijanska plemena doista bila ratobornija, no njemu su i Navaji stvarali previše glavobolje.

U glavu mu ipak nije išlo jedno te je na kraju promrmljao sebi u bradu:

– Nije mi jasno kako se jedno piškaralo tako dobro služi puškom. Dosad sam mislio da je olovka njihovo najjače oružje.

Iako je to rekao tiho, Jones ga je ipak čuo. Mladićeve riječi nisu ga razljutile, štoviše, činilo se da su ga oraspoložile.

– Moram ti objasniti da nisam cijeli život proveo na Istoku. Odrastao sam na Floridi, gdje je moj otac imao plantažu šećerne trske. Dok sam bio dječak, Seminole su nam stvarali priličnih poteškoća.

– To je nešto sasvim drugo. Sad mi je jasno kako ste mogli naučiti pucati! – veselo je odvratio Simon.

Time je za njega ta nepoznata bila riješena.

– Bolje bi bilo da otvoriš oči nego da razbijaš glavu stvarima koje te se ne tiču – predbacio mu je Bruce.

Iako ljutit zbog prijekora, Simon je znao da Bruce ima pravo. Zbog toga ništa nije rekao već je uistinu pažljivije promatrao područje kroz koje su prolazili. Strahovao je od ponovnog susreta s ratnicima Crvenog Orla, jer nije vjerovao da će se ovaj put tek tako izvući.

Njegova bojazan je ipak bila bezrazložna, jer nisu sreli nijednog Navaju. Do Fort Defiancea ipak nisu stigli.

Drugog dana, kad se već počeo spuštati sumrak, Bruce se slučajno okrenuo i u daljini ugledao oblačić prašine. O tome je odmah obavijestio drugu dvojicu.

Neko vrijeme su šutjeli i pažljivo promatrali kako oblak prašine postaje sve veći. Nakon desetak minuta odahnuli su shvativši da prema njima juri samo jedan jahač. Iako ih je ta spoznaja malo umirila, to nipošto nije značilo da mogu biti bezbrižni.

– Ovo mi se ni najmanje ne sviđa. Baš me zanima što usamljeni konjanik može tražiti u ovom opasnom području? – rekao je Bruce sa zebnjom u glasu.

– Najbolje je da se sklonimo i da pričekamo dok nam se ne približi – predložio je Simon.

Druga dvojica nisu imali ništa protiv toga. Na svu sreću, blizu je raslo nekoliko kržljavih čempresa, koji su im mogli poslužiti kao kakvo-takvo sklonište. Žurno su potjerali konje, a kad su stigli do drveća, sjahali su i izvukli puške. Stisnuli su oružje i nestrpljivo čekali da im se neznana približi.

Čovjek nije ništa sumnjivo opazio jer nije usporavao konja. Životinja je i dalje vratolomno jurila, iako se na njoj jasno vidjelo da neće moći još dugo izdržati.

Kad im se približio na dvadesetak metara, tri muškarca su iskočila iza drveća.

– Stani, momče! – povikao je Simon.

Konjanik je povukao uzde čim ih je ugledao. Konj se naglo propeo i jahač je jedva uspio održati ravnotežu i zadržati se u sedlu. Lice i odijelo bili su mu prekriveni prašinom, pa su mu se vidjele samo oči.

Držeći puške uperene u njega Bruce, Simon i Jones su mu se polako približili.

– Napokon sam vas stigao – uzdahnio je konjanik olakšano.

Njegove su riječi zbunile, no to nije dugo potrajalo, jer ga je Simon prvi prepoznao.

– Do vraga, što ovdje radiš, Mark? – zaprepašteno je promucalo.

Odmah zatim i Bruce je u došljaku prepoznao Marka Berricka, jednog od dvojice kaubojja koji su ostali s njegovim ocem na ranču. Steglo ga je oko srca, jer je naslutio da se dogodilo nešto strašno.

Kauboj je pokunjeno spustio glavu, što je samo potvrdilo ispravnost pretpostavke.

– Govori već jednom što se dogodilo? – bijesno je rekao Simon.

– Sve je gotovo – promrm-ljao je.

– Što je to gotovo? – zaur-lao je Simon potpuno izgubivši živce.

Ni Bruce se nije bolje osjećao, ali se nekako uspijevao suzdržati. I njemu je bilo jasno da prisutnost Marka Berricka ne sluti na dobro. Otac ga zacijelo ne bi poslao da se nešto važno nije dogodilo.

– Napao nas je Keith Morton sa svojim ljudima.

– Što ti onda ovdje radiš? – prosiktao je Simon.

– Gazda me poslao da vam krenem u susret. Nadao se da ću vas još sresti na putu prema Fort Defianceu...

– Kad se to dogodilo? – tiho se oglasio Bruce.

– Jučer ujutro. Iskoristio sam priliku dok nas još nisu bili potpuno opkolili. Iskočio sam kroz stražnji prozor. Na svu sreću, moj konj je još bio osedlan, pa sam uspio da im pobjegnem. Iako su me morali opaziti, nitko nije krenuo u potjeru za mnom.

– Svakako, kad im ti i nisi važan – gorko je promrm-ljao Bruce, a onda se trgnuo i rekao:

– Dosad je vjerojatno sve svršeno. Prokletnik, skupo će mi to platiti.

Simonu i Marku bilo je jasno da se njegova primjedba odnosila na Keitha Morgana.

– Što još čekamo? Možda im ipak još odolijevaju! – živnuo je Simon, iako ni sam nije vjerovao u to.

Bol pomiješana s bijesom nije ipak dokraja pomutio Bruceov smisao za logično zaključivanje. Znao je da je tako nešto malo vjerojatno, jer dva branioca nisu imali nikakvih izgleda protiv gomile napadača. Ipak se složio sa Simonovim prijedlogom da se odmah vrate na ranč.

– Imaš pravo, jer nemamo mnogo vremena.

Mark se snuždi. Nelagodno se promisekoljio, a onda je napokon skupio hrabrosti i rekao:

– Meni je svega dosta. Keith Morton i njegovi revolveraši prisjeli su mi do kraja života.

– Kako to misliš? – planuo je Simon.

– Ne namjeravam se vraćati u pakao, jer bih još malo poživio.

– Platit ćeš mi zbog ovoga, kukavice! – zagrmio je Simon i ščepao jadnog momka za ovratnik košulje.

Pošteno ga je protresao kao da ima posla s vrećom krumpira. Momak je problijedio u licu i prestrašeno zaječao, no to je samo još povećalo Simonov bijes.

Tko zna kako bi sve to završilo da se nije umiješao Bruce. Krajnjim naporom oslobodio je kauboja iz čeličnog stiska Simonovih šapa.

– Smiri se, Simone! Mark je slobodan i može postupiti kako smatra da je za njega najbolje. Ne možemo od njega tražiti da

se izvrgava pogibelji ako to sam ne želi.

Njegove riječi pomogle su da se Simonova ljutnja malo stiša. Grubo je odgurnuo Marka i prezrivo prosiktao:

– Možda imaš pravo, iako ne znam što me još sprečava da tom bijedniku ne zavrnem vratom. Čim je osjetio miris baruta, pobjegao je glavom bez obzira, ostavljajući gazdu da se sam snalazi kako zna i umije.

– Griješiš, Simone. Učinio je ono što je otac od njega tražio. Nemamo pravo od njega tražiti da stavi život na kocku za nešto za što nije plaćen.

Mark je zahvalno pogledao Brucea, a zatim je brzo rekao, ne gubeći više ni trenutka, iz straha da se Simon ne predomisli.

– Možda bi bilo najbolje da odjašem do Fort Defiancea i o svemu obavijestim vojsku.

Budući da nitko nije ništa rekao, nesigurnim pokretom ih je pozdravio, potjerao konja.

– Izdajica – bijesno je promrmljao Simon i pljunuo. – Vjerojatno mu je i samome jasno da vojska ima pune ruke posla kako da smiri pobunjene Indijance, i da im ni na kraj pameti ne pada da se miješaju u sukob rančera.

Bruce je to također vrlo dobro znao, ali nije želio razgovarati o tome. Pogledao je novinara, koji je znatiželjno promatrao što se događa.

– Vi ćete također morati sami nastaviti put.

– A što je s osvetom koju ste spremali Jimu Parkeru?

– Nadam se da shvaćate da za to sad nemamo vremena. To ionako može pričekati.

– To je u redu, barem što se mene tiče – nasmiješio se Jones.

Bruce nije bio raspoložen za dalji razgovor. Kimnuo je glavom i pružio novinaru ruku.

– Do viđenja – kratko je rekao.

– Pa nećemo se valjda već rastati?

– Vjerojatno vam je i samome jasno da nemamo više vremena. Od Indijanaca vam ionako više ne prijeti opasnost – nervozno je odvratio Simon.

Jones se smiješio.

– Kad sam uspio sâm doći do vode, vjerojatno bih to mogao i dalje. Pogrešno ste me razumjeli, prijatelji, ja idem s vama.

– Zar ne shvaćate da nepotrebno stavljate glavu u torbu?

– začudio se Bruce.

– Već sam vam rekao da namjeravam krenuti na jug. Ako se ne varam, onamo i vi jašete. Usput mi se pruža prilika da napišem uzbudljiv članak o sukobu rančera.

XII

Kad su stigli na ranč, Bruce je ustanovio da su se njegove crne slutnje obistinile. Na mjestu na kojemu su nekad bile stambena kuća i sporedne zgrade, zatekli su samo zgarište. Očaj je ipak bio prevelik, te se mladić bacio na zemlju i glasno zaridao.

Simon ga je neko vrijeme šuteći promatrao, a onda mu je prišao i stisnuo mu rame.

– Ne valjâ plakati nad vlastitom sudbinom, Bruce, jer time

nećeš ništa promijeniti.

I ne pogledavši ga, mladić je gorko odvratio:

– Lako je tebi tako govoriti kad ti nisu ubili oca!

– Zaboravljaš da je s tvojim ocem živjela i moja majka.

Iznenadna spoznaja pomogla je Bruceu da se vrati u zbilju. Malo se pridigao i zaprepašteno promućao:

– Nisu valjda i nju...?

Iako nije dovršio rečenicu, Simon je znao što je htio reći. Lice mu se iskrivilo u bolnu grimasu.

– Zašto misliš da bi nju poštedjeli? Kao suvlasnik ranča ona je Mortonu također stajala na putu da ostvari svoj cilj – Simon je ogorčeno procijedio kroz zube.

– Nevjerojatno! – sad se prvi put oglasio Jones. – Zašto je sve to počinio?

– Da bi se dočepao naše zemlje – uzdahnuo je Bruce, a onda mu, iako nerado, kratko objasnio: – Sukob između oca i Keitha Mortona tinja već duže vrijeme, ali se razbuktao tek posljednjih nekoliko mjeseci. Došlo je do nekih razmirica, najviše oko vode u kojoj smo napajali stoku. Riječ je o potoku koji odvaja dva posjeda. Iako je i on gotovo presušio, to je trenutno jedina voda na kojoj se mogu pojit goveda.

– Znači, tako – zamišljeno je promrmljao novinar, no mladići se na njega više nisu obazirali.

– Bit će najbolje da tu zvečarku potražimo u njezinu leglu – predložio je Simon.

– Time ne bismo baš ništa postigli. Glatko bi nas posmica-

li prije nego što bismo im se uspjeli približiti — Bruce se nije slagao s njegovim prijedlogom.

— Vidim da si se preplašio za vlastito krzno — prezirno se nacerio Simon te dodao: — Dobro, kad se ti bojiš, ja ću ih sam posjetiti.

— Kako ne shavaćaš da bismo im time samo učinili uslugu? Onaj pokvarenjak Morton vjerojatno tako nešto i očekuje.

Simon je morao priznati da njegova tvrdnja zvuči logično. Pa ipak, nešto je morao poduzeti. Nije mogao sjediti skrštenih ruku i čekati povoljnu priliku za osvetu.

— Što onda predlažeš? — upitao je mirnijim tonom.

— Možda bi bilo najbolje kad bismo otišli u Pinewood City. Tamo ćemo ipak saznati najviše o onome što nas zanima.

— U Simonu se probudila sumnja.

— Možda to govoriš samo zbog toga jer goriš od želje da što prije vidiš onu svoju...

Nije do kraja rekao što je mislio, no i to je bilo sasvim dovoljno da se Bruce sav zajapuri.

— Ako to još jednom spomenes, kunem se da ću te ubiti! — zurlao je sav izvan sebe od bijesa.

Tko zna kako bi se sve to završilo da se nije umiješao Jones. Iako nije znao o čemu je riječ, pretpostavljao je da je posrijedi neka žena.

— Čini mi se da bi vam bilo pametnije da osobne razmirice rješavate u prikladnije vrijeme. Ako se ne varam, obojica biste se željeli osvetiti tom Mortonu.

Bruce se posramio svoje reakcije, a slično se osjećao i Si-

mon. Pokunjili su se i odlučili da više ne dopuste da dođe do nečega sličnog.

— Ako je to uistinu tako, onda biste morali poraditi na tome — nastavio je Jones. — Bruceov prijedlog mi se čini dobrim. Nema smisla da slijepo srljate u opasnost.

Simon više ništa nije rekao. Prišao je svome konju i uzjahao. Uzjahala su i druga dvojica.

Put do Pinewood Cityja djelomično je vodio preko Mortonova imanja. Da bi opasnost sveli na najmanju moguću mjeru, odlučili su da ga zaobiđu. To ipak nisu mogli potpuno učiniti. Oprezno su jahali, pripravnici da se svakog trenutka suoče s opasnošću.

Na svu sreću, putem nisu sreli nijednog od Mortonovih ljudi. Neko vrijeme su jahali na desnoj, kamenitijoj obali potoka, a onda su skrenuli u oštrom luku i krenuli prema sjeveru.

Bruce i Simon bili su previše zaokupljeni promatranjem okoliša a da bi obraćali pažnju na novinara. Simon ga je u jednom trenutku ipak pogledao i začuđeno ustanovio da se on zadubio u proučavanje nekakve zemljopisne karte. Lijevom rukom je pridržavao uzde, a desnom je na njoj nešto crtao.

Baš svašta, pomislio je. Neka mi netko kaže da ti novinari nisu ljudi.

Jones je opazio začuđen izraz na njegovu licu. Smeteno se trgnuo, no to je potrajalo samo nekoliko trenutaka, a onda se nasmiješio i rekao:

— Još iz rata mi je ostao običaj da se za orijentaciju pri prolaženju služim zemljopisnim

kartama. Ta navika mi je dobro došla nekoliko puta, jer bih se inače izgubio u divljini.

— Toga se sad ne morate bojati, jer Bruce i ja poznajemo svaki pedalj zemlje u ovom kraju.

Jones je presavio kartu i gurnuo je pod košulju. Više ništa nije rekao, pa su put do Pinewood Cityja proveli šuteći.

U grad su dojahali nešto prije podneva. Glavna ulica bila je prazna i Pinewood City je djelovao kao da je napušten. Ipak se život normalno odvijao u kućama. Vrijedni trgovci i obrtnici smatrali su da nije uputno bez potrebe izlaziti na ulicu, s obzirom na paklensku vrućinu.

Jahači su sjahali pred salonom i privezali konje uz ogradu. Upravo kad su htjeli ući, iz obližnje prodavaonice je izišla neka djevojka. Bruce i Simon su se iznenadeno trgnuli i naglo zastali. Jones je s neskrivenom znatiželjom pogledao privlačnu mladu ženu, pitajući se kakvu ulogu ona ima u svemu tome.

Objašnjenje nije morao dugo čekati, jer je Bruce bijesno prosiktao:

— Što Mortonova kći radi sama u gradu?

Simon se to također upitao, samo što je njegova zbunjenost bila izazvana drugim razlozima. Nitko nije ni slutio da je on već duže vrijeme zaljubljen u Lesley Morton. Ni ona nije pomišljala na to, iako joj se on pokušavao približiti u nekoliko navrata. Ona bi uvijek pogrešno protumačila njegove riječi, čime mu je samo dala do znanja da joj do njega nije stalo. No to mu je i bez toga bilo jasno,

jer je shvaćao da je Bruce osvajač svu njezinu pažnju. To je samo još više povećavalo netrpeljivost koju je osjećao prema njemu, a prijetilo da preraste u pravo neprijateljstvo. Nesretni događaj potisnuo je njegovu ljubomoru u drugi plan, jer je kao i Bruce žudio da se osveti ubojici svoje majke i očuha. Cijelu stvar je otežavalo to što je glavni krivac za njihovu smrt bio otac djevojke u koju je bio bezumno zaljubljen.

— Vjerojatno nije sama. Ne vjerujem da bi je otac pustio da nakon svega što se dogodilo bez zaštite švrlja unaokolo — sumnjičavo je rekao Simon, prisiljavajući se da mu glas ne zadršće.

Lesley je također bila zatečena iznenadnim susretom. Sekundu — dvije je oklijevala, a onda je ipak odlučila da im priđe.

— Zdravo, momci. Nisam se nadala da ću vas sresti u gradu.

Iako su njezine riječi bile upućene obojici mladića čak je i Jonesu bilo jasno da se odnose samo na Brucea. To se vidjelo po njezinu zaljubljenom pogledu. Simona je samo kratko pogledala, a novinara je ispitivački malo duže promotrila.

— Žao mi je što je do svega onoga došlo. Pokušala sam utjecati na oca, ali on više nikog ne sluša. Ponaša se kao da je sasvim poludio — brzo je dodala.

— Pričaj ti to nekom drugom — s mržnjom u glasu procijedio je Bruce. — Spašava te samo to što si žena. Inače... — nije dovršio prijetnju, ali to i nije morao učiniti. Na njemu se jasno mo-

glo zaključiti što bi u tom slučaju učinio.

— Ne dopuštam ti da s Lesley tako razgovaraš! Na kraju, nije ona kriva zbog zlodjela svog oca — Simon je kavalirski uzeo djevojku u zaštitu.

Nije mogao dopustiti da Bruce vrijeđa djevojku koja mu je značila sve u životu, pa čak iako ona to nije znala.

— Ne želiš valjda reći da je ona nešto bolja? I sam znaš da jabuka ne pada daleko od stabla — promrmljao je Bruce.

Na djevojci se lako moglo opaziti da su je povrijedile njegove riječi. Ipak je pritajila svoje prave osjećaje i upozorila ih:

— Nemojte više gubiti ni trenutka, jer moj je otac u gradu. Iskoristila sam priliku da obavim kupnju kad mi je rekao da mora srediti neke poslove u banci. Ako vas sretne, nećete izvući živu glavu.

— Jedva čekam da se sretne s njim — živnuo je Bruce, jer se nije nadao da će mu se tako brzo pružiti prilika da osveti smrt svojih najbližih.

— Ne misliš valjda da je došao sam? Sa sobom je poveo i petoricu svojih revolveraša.

— To neće utjecati na moju odluku, pa makar mi to bila posljednja stvar koju ću učiniti u životu — odlučno je rekao Bruce. Okrenuo se Simonu i Jonesu i dobacio im preko ramena: — Neću vam zamjeriti ako me ostavite samog.

Njegove riječi su bile zapravo upućene Simonu, jer nije vjerovao da se novinar želi zadržati u njegovu društvu.

— Za koga me smatraš?! — planuo je Simon. — Zar misliš

da ću podvinuti rep i pobjeći kad je napokon kucnuo trenutak koji cijelo vrijeme nestrpljivo priželjkujem?

— Budi razuman bar ti, Simone — pokušala je djevojka. — Kako ne shvaćaš da nemate baš nikakvih izgleda u sukobu s mojim ocem?

Mladić joj je htio nešto odgovoriti, ono upravo tada je iz banke izašao Keith Morton. S njim u društvu bio je neki debeljo na čijim je prsima bila pričvršćena metalna petokraka zvijezda.

Rančer se trgnuo kao da ga je ujela zmija. Posegnuo je za revolverom, no šerif ga je uhvatio za ruku.

Odjednom su odnekud iskrsnula petorica muškaraca. Svi su bili naoružani. Korice s revolverima su im visile vrlo nisko, što je najbolje govorilo o kakvim je ljudima riječ.

Bruce i Simon su munjevito trgnuli oružje, no prije nego što su ga stigli upotrijebiti šerif je povikao:

— Stanite! U ime zakona! Tko prvi zapuca, imat će sa mnom posla — zaprijetio je, a onda je tiše dodao: — Svakako, ako uspije preživjeti.

Njegove riječi su imale određeni učinak, jer mu se nitko nije usudio suprotstaviti.

Čak je i Keith Morton zastao, no to je ipak bilo prvenstveno stoga što se bojao da bi u općoj pucnjavi neki zalutali metak mogao pogoditi njegovu jedinicu.

Petorica revolveraša su nape to očekivala što će njihov gazda učiniti. Jonesa su podsjećali na pse čuvare koji čekaju samo go-

spodarev znak da rastrgaju žrtve.

Neugodna tišina potrajala je gotovo pola minute. Simonu se činilo da će mu od napetosti popucati živci. Na Bruceovu licu nije se pomaknuo nijedan mišić, i na njemu se nije moglo zaključiti o čemu razmišlja.

Morton je napokon prvi progovorio. Odgurnuo je šerifa i zarežao:

— Ne miješaj se u ovo, Johnstone!

Predstavnik zakona se htio suprotstaviti, ali se naglo predomislio kad je spazio prijeteći izraz kojim je rančer popratio svoje riječi.

— Vas dvojica nećete živi izići iz grada — dobacio je Morton Simonu i Bruceu.

— To bi se lako moglo i tebi dogoditi, bez obzira na to što te štite oni kojoti — odvratio je Bruce i glavom pokazao prema revolverašima. — Baš me zanima kako bi se ponašao da njih nema.

To je bila otvorena uvreda Keithu Mortonu, preko koje on nije mogao tek tako prijeći, inače bi njegov ugled bio poljuljan i u Pinewoodu i u očima vlastitih ljudi, a to je moglo biti opasno. Znao je da mu preostaje samo jedna stvar: morao je prihvatiti izazov!

— Čuo sam priče o tvojoj brzini, mladiću, no ne vjerujem da me možeš nadmašiti. Osobno ću se potruditi da jednom zauvijek zatremm prokleta Macdonaldovo pleme!

Bruce se slavedobitno nasmijsao, jer je postigao željeni cilj: ubojica njegova oca pristao je na dvoboj!

— Oduvijek si bio jak na riječima, Mortone. Sad će se napokon svi uvjeriti da ti je to bilo glavno oružje.

Ponovo je pokazao prema revolverašima i dodao:

— Sad više nitko neće moći štititi tvoje prljave igre.

Lesley se više nije mogla suzdržavati. Briznula je u plač i preklinjući glasom zajecala:

— Ne čini to, Bruce. Kako ne shvaćaš da je bilo dosta krvo-prolića! Svaka nova krv izazvat će samo novu nesreću.

I ne pogledavši je, mladić ju je grubo odgurnuo.

— O tome ste morali prije razmišljati, sad je prekasno.

U Mortonu je kipjelo od bijesa i poniženja. Htio je da se sve to što prije završi, te je nervozno povikao:

— Umrijet ćeš danas točno u četiri, Macdonalde! Naći ćemo se upravo na ovom mjestu kad gradski sat otkuca četvrtu uru! Tada više neće biti sunca na ovom dijelu ulice, pa ćeš slobodno moći pogledati smrti u oči!

Smatrajući da je stvar privremeno okončana, Morton se dostojanstveno okrenuo i zaputio prema svojim ljudima. Šerif je ostao stajati nasred ulice.

Bruce je gurnuo pokretna vrata i ušao u salun. Simon i Jones u stopu za njim.

— Nije pošteno da ga sam ubiješ. Morao bi i meni dati priliku — nezadovoljno se oglasio Simon pošto je iskapio čašu viskija koju je barmen stavio pred njega.

— Tko je rekao da i ti nećeš imati priliku za to? — nasmijsao se Bruce.

— Kako to misliš? — s nadom u glasu prošaptao je Simon. — Zar ćeš mi to zbilja omoigućiti?

— Svakako hoću — mirno je rekao Bruce i pripalio cigaretu. Pošto je otpuhnuo nekoliko dimova, nezainteresirano je dodao: — Ali samo ako me Morton ubije.

XIII

Jones je pogledao na sat i rekao:

— Vrijeme je da se pripremiš za dvoboj, momče. Još petnaest minuta do četiri.

Bruce je potvrdno kimnuo i izvadio revolver iz korica. Još jedanput je pažljivo prekontrolirao metke, a onda se zadovoljno nasmiješio.

— Bolje sekundante od vas dvojice teško bi bilo pronaći.

Simon je ljutito zafrktao, shvaćajući da ga Bruce podbada. Činilo se da je njegov smisao za šalu netragom nestao. No iznenadna zamisao koja mu je pala na um uspjela je znatno popraviti njegovo raspoloženje. Čak mu je na kraju pošlo za rukom da se osmijehne.

— Drago mi je što to znaš cijeniti.

Bruce ga je iznenađeno pogledao, jer nije shvaćao što je time htio reći. Njegovo ponašanje bilo mu je sumnjivo, no više nije imao vremena da otkriva što bi to moralo značiti.

Iako je još bilo rano poslijepodne, salun je bio prepun posjetilaca. Inače marljivi građani ostavili su svoje poslove i nahrupili da prisustvuju događaju koji je unio promjenu u njihove učmale živote. Neki od njih su se čak i kladili na to tko će po-

bijediti u dvoboju. Blaga prednost bila je na Brucevoj strani, iako ni Keith Morton nije bio bez pristaša. Oni koji su ga dobro poznavali, tvrdili su da je »brz kao sam vrag«. Osim brzine navodno ga je krasila i izuzetna točnost u gađanju, što se nikako nije smjelo zanemariti.

— Vrijeme je da krenemo — ponovo se oglasio Jones.

Bruce je kimnuo i rekao:

— Za vas je bolje da ostanete ovdje. Nema smisla da se izlažete opasnosti.

— To ne dolazi u obzir. Možda ti taj gad sprema zasjedu — pobunio se novinar.

Simon je samo neodređeno kimnuo glavom, pa je Bruce na kraju pristao.

— U redu, samo nemojte se miješati ako to ne bude potrebno.

— Kako ti želiš, Bruce — nasmijuljio se Simon.

Ovaj ga je sumnjičavo pogledao, jer nije bio navikao na takvo njegovo ponašanje.

— Danas si mi nešto čudan, druškane.

— Što mogu, takav je dan — Simon je slegnuo ramenima.

Bruce je bacio opušak na pod i ugasio ga vrhom čizme, a zatim se polako uputio prema izlazu iz saluna. Jones i Simon su Krenuli za njim. Posjetiocima saluna su se žurno razmaknuli da im naprave prolaz.

Kad je Bruce stigao do vrata, Simon je hitro izvukao revolver i zamahnuo njime. Prije nego što je Jones stigao reagirati, iz sve snage je raspalio Brucea po glavi. Mladić je zateturao i bez glasa se stropoštao na zemlju.

Simon se nasmijuljio i progundao u bradu:

— Sad bi se moglo reći da smo na neki način izravnali račune. Ovo će te uspavati na neko vrijeme.

— Zar si poludio? Što si to učinio?! — zaprepašteno je povikao Jones.

Mladić ga je mrko odmjerio i prosiktao:

— Tebi bi bilo pametnije da se ne miješaš u ovo, jer te se naš obračun nimalo ne tiče.

— Nisi valjda Mortonov čovjek? — prošaptao je novinar, a onda se lupio po čelu i uzviknuo: — Kako se samo toga nisam prije sjetio! Tvoje ponašanje bilo mi je prilično čudno, a tek sad shvaćam da te je taj lukavac uspio potkupiti!

— Ne lupetaj koješta, piskaralo! Kako ti tako nešto može uopće pasti na pamet? Zaboravljaš da je taj čovjek ubio majku!

Jonesu više ništa nije bilo jasno.

— Zašto si to do vraga, onda učinio?

— Iz jednostavnog razloga: Mortona želim ubiti vlastitim rukama!

Ne gubeći više ni trenutka, Simon je gurnuo pokretna vrata i izišao iz saluna. Odmah za njim nahrupila je gomila znatiželjnika. Nitko od njih nije se ni ogledao na Bruceovo sklupčeno tijelo. Mladić je još ležao u nesvijesti.

Jones je dopustio da ga svjetina ponese sa sobom, no čim se našao na ulici probio se nekako kroz gomilu i ponovo kročio na nogostup. Začuo je prigušene povike, a odmah zatim shvatio

je što ih je izazvalo: ulicom se približavao Keith Morton.

Rančer je kročio dostojanstveno, malo raširenih ruku. Pristi su mu bili samo desetak centimetara udaljeni od drška revolvera. Na licu mu je bio samouvjereni izraz, a oko usta mu je titrao okrutan smiješak.

Jones se malo povukao ispod nadstrešnice kuće pred kojom je stajao. Na Mortona više nije obraćao pažnju. Brzo je pogledao prozore zgrada na suprotnoj strani ulice. Najviši katovi bili su okupani obilnim sunčevim svjetlom, no to nije zanimalo novinara. Pogled mu se malo duže zadržao na jednom od dva otvorena prozora. Upravo kad je htio promotriti preostale kuće, opazio je kako se zavjesa na prozoru blago zalelujala.

Nije bilo ni daška vjetra, pa se nije mogla zbog toga pomaknuti. Jones je naslutio što je moglo biti posrijedi. I uistinu, nekoliko trenutaka nakon toga ugledao je vrh puščane cijevi.

Taj Morton očito ništa ne propušta slučaju, pomislio je i nasmiješio se. Dokazat ću mu da sve ipak nije tako jednostavno kako to on zamišlja.

Na nekoliko trenutaka skrenuo je pogled i pažljivo promotrio prozore na ostalim kućama, ali nije vidio više ništa sumnjivo.

S vrha gradske vijećnice oglasio se sat. Svjetina je uzbuđeno zažagorila. Jones je začuo šum koraka ljudi kojima se učinilo da su preblizu mjestu dvoboja. Žurno su se povukli na sigurnija mjesta, odakle su također mogli promatrati cijeli tok dvoboja.

Sat je otkucao drugi put. Simon je polako zakoračio prema rančeru. Razmak između njih bio je otprilike petnaestak metara i neprestano se smanjivao. To je bilo sasvim dovoljno da mogu točno pucati iz revolvera. Na toj udaljenosti bilo je gotovo nemoguće promašiti protivnika. Odlučujuću ulogu u dvoboju imat će brzina izvlačenja oružja. Onaj kojemu od te dvojice prvom pođe za rukom da zapuca, nesumnjivo će biti pobjednik.

Kad se sat oglasio treći put, Jones je pažljivo naciljao prema čovjeku na prozoru kuće na suprotnoj strani ulice. Ovaj se osjećao tako sigurnim da se više i nije skrivao iza zavjesa. Odmaknuo ih je i naslonio se na okvir prozora. Puščana cijev bila je usmjerena u Simona.

Ne gubeći vrijeme, Jones je povukao kokot, a odmah zatim pritisnuo okidač. Revolver je zagrmio jednom, a odmah zatim i drugi put.

Čovjekovo se tijelo trzalo tok su se meci zabijali u njega. Puška mu je ispala iz ruku i pala na ulicu. Promatrači su prestrašeno povikali, jer tako nešto nitko nije očekivao. Zbunjeno su se okrenuli prema novinaru koji je brzo izbacio prazne kapsle i na njihovo mjesto u komore ugurao nove metke.

Mortona je također iznenadio nepredviđeni događaj. Zaprepasteno je pogledao prema mjestu na kojemu je stajao Jones, a onda je pogledom potražio svog čovjeka, no njega više nije bilo iza prozora.

U tom trenutku sat je otkucao četiri sata. Simon se bacio na

stranu, istovremeno potežući revolver. Rančer se brzo oporavio od iznenađenja, ali je već izgubio dragocjene djeliće sekunde. Brzinom koju oko gotovo nije moglo zabilježiti izvukao je revolver i odmah zapucao.

Simon se baš tada otkotrljao u stranu, pa je metak prozviždao pored njega. Naciljao je prema rančeru i povukao okidač.

Metak je Mortona pogodio u vrat. Muklo je zakrkljao. S mukom je podigao ruku u kojoj je držao oružje, no Simon je zapucao drugi put. Sad je bio još točniji. Krv je oblila rančerovo lice, on je zateturao i srušio se u prašinu. Njegovo tijelo se još nekoliko puta trgnulo, a onda se potpuno smirilo.

Mnogi promatrači pojurili su prema poprištu sukoba, ali ih je naglo zadržala pojava desetorice naoružanih ljudi što su istrčali iz jedne kuće. Nastao je opći nered. Ljudi su se okrenuli i panično potrčali prema skloništima iz kojih su prije nekoliko trenutaka izišli.

Prestrašeni povici pomiješali su se s pucnjavom iz mnogih oružja. Nekoliko muškaraca koji nisu bili dovoljno brzi skončali su na sličan način kao i Keith Morton. Njegovi ljudi bili su tako bijesni da nisu birali žrtve. Nasumce su pucali u svjetinu koja je bila gusto zbijena, pa nisu mogli promašiti. Neki su pokušali pogoditi Simona, koji se brzo snašao čim su se pojavili revolveraši. Otkotrljao se ispod nogostupa koji mu je pružio kakav-takav zaklon.

Meci su se zabijali u drvo posvuda oko njega, no njega je još

služila sreća. Iako je shvaćao da se našao u bezizlaznoj situaciji, nije se predavao. Bilo mu je jasno da nema nikakvih izgleda protiv brojčano premoćnijih protivnika. Pa ipak je podigao revolver i naciljao u najbližeg revolveraša. Odjeknuo je pucanj i revolveraš je podigao ruke i odletio unazad.

Simon je brzo potražio sljedeću žrtvu. Ponovo je zapucao i još jedan protivnik je platio životom svoju nesmotrenost. A onda su kauboji posustali u napadu. Mladić je tek tada vidio da su još dvojica poginula, iako on nije više opalio ni metka.

Niski nogostup mu je zaklanjao vidik, pa nije mogao vidjeti da je Jones brzo ispraznio oba svoja revolvera. Čim je počela pucnjava, uletio je u brijačnicu, pa odatle otvorio paljbu.

Nije on bio jedini koji se suprostavio napadačima. To je učinio i Bruce, koji se u međuvremenu malo oporavio od udarca. U glavi mu je sve bruhalo, no ipak je zateturao prema vratima saluna.

Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati što se događa. Vidio je nepomično Mortonovo tijelo i gomilu revolveraša koji su napadali Simona. Ne razmišljajući ni trenutka, izvukao je revolver i po njima osuo pravu kišu olova. Pred očima mu se sve iskriilo, pa nije mogao točno gađati. No i to je bilo sasvim dovoljno da na sebe privuče pažnju napadača, i barem na kratko odvрати svu žestinu njihova napada sa Simona.

Kad je igla udarila u prazno, on se bespomoćno ogledao. Revolveraši su čini se naslutili što

se dogodilo, pa su pojurili prema njemu.

Tko zna što bi se tada dogodilo da Bruce nije iza sebe začuo neki glas:

— Uzmi ovo, momče. Dobro će ti doći da im malo zapapriš.

Kad se okrenuo, ugledao je barmena. Čovjek mu je pružao dvocijevku s odrezanim cijevima.

Bruce je iznenada živnuo.

— Hvala ti, stari — nasmijao se i uzeo pušku.

Kad se opet okrenuo prema napadačima, oni su bili samo desetak metara udaljeni od saluna. I ne ciljajući, usmjerio je pušku prema njima, a onda povukao oba okidača. Odjeknuo je gromoglasni prasak. Olovna kiša u doslovnom je smislu riječi pomela revolveraše. Ulica je odjednom bila ispunjena kricima ranjenih i umirućih.

Dvojica — trojica napadača, koji nisu bili ranjeni jer su bili na začelju skupine, nisu gubili ni trenutka. Okrenuli su se i bezglavno pojurili niz ulicu. Na njima se jasno vidjelo da im je prisjela svaka dalja borba.

— To će ih naučiti pameti — promrmljao je Bruce i vratio barmenu pušku. — Ovo ti nikad neću zaboraviti, stari!

— Nije vrijedno spomena — skromno je odgovorio barmen i odgegao do tezge. Ponovo se prihvatio čišćenja čaša kao da se ništa nije dogodilo.

Ulica je odjednom opet oživjela. Mnogobrojni promatrači nagrnuli su iz svojih skloništa i pritrčali ranjenima i umirućima.

Simon se iskobeljao ispod nogostupa i zbunjeno gledao što

se oko njega događa. Još nije mogao povjerovati da je nakon svega ostao živ.

— Da mi je netko rekao da je ovako nešto moguće, nazvao bih ga lažljivcem — promrm-ljao je u bradu.

Ugledao je Brucea, koji je još stajao na ulazu u salun i požurio prema njemu. Neka djevojka u dugačkoj bijeloj haljini istrčala je iz hotela i pojurila prema tijela Keitha Mortona. Kleknula je kraj njega, a onda ju je bol slomila i ona se bacila preko mrtvaca.

Simon je stajao na mjestu kao skamenjen. U djevojci je prepoznao Lesley Morton.

U međuvremenu se odnekud pojavio i Jones. Na novinarovu bezizražajnom licu nije se moglo vidjeti ni trunka bilo kakvih osjećaja.

— Dobro obavljen posao, momci — bilo je sve što je rekao.

Simon ga nije ni pogledao. Uhvatio se rukama za glavu i zastenjao:

— Zar se to baš meni moralo dogoditi?

Jones ga je pokroviteljski potapšao po ramenu i pokušao ga utješiti.

— Sve je dobro kad se dobro završi. Najvažnije je da smo ostali živi i čitavi.

Mladić se nije obazirao na njega. Novinar je pogrešno protumačio uzroke koji su izazvali takvo njegovo stanje. Pomislio je da je to uzbuđenje nakon svega proživljenog, što je bila sasvim prirodna pojava. Vjerovao je da je Simonov ponos bio povrijeđen, jer su svi mogli vidjeti da je Morton bio brži od njega.

Spasio ga je jedino iznenadni obrat situacije, koji je rančera zatekao nespremnog.

— Ako te zabrinjava to što je Morton bio brži od tebe, nemoj više o tome razbijati glavu. Moram ti priznati da takvu brzinu u životu nisam vidio. Siguran sam da bi on bio u stanju pobijediti u dvoboju i mnoge proslavljene revolveraše.

Simon se trgnuo i bijesno ga prostrijelio pogledom.

— Tko je uopće na to i pomislio? — mrzovoljno je promrm-ljao.

Jonesa je njegova reakcija iznenadila, jer tako nešto nije očekivao.

— Pa što je onda u pitanju? Mladić je glavom pokazao prema Lesley, koja je nepomično ležala preko očeva mrtvog tijela.

— Više me neće ni pogledati! — očajno je prostenjao.

XIV

— Što sad namjeravate? — Jones je upitao mladiće, iako je njegovo pitanje zapravo bilo postavljeno Bruceu. Simon je još bio duboko potišten zbog dalekosežnih posljedica svog postupka.

— Preostaje nam da raščistimo neke stare račune — smrknuto je odgovorio Bruce.

— A to su?

— Vjerojatno i sam pretpostavljaš. Ne mogu zaboraviti sudbinu koju nam je namijenio Jim Parker.

— Ne namjeravaš se valjda vratiti u Fort Defiance?

— Zašto ne? Ovdje ionako ne znam što da počnem. Uspomene su još previše svježije a da bih

mogao preko svega tek tako prijeći.

Jones je zamišljeno kimnuo i zašutio. Kad je ponovo progovorio, njegovo pitanje bilo je namijenjeno Simonu.

— Rekao bih da i ti misliš tako?

— Što mi drugo preostaje? — snuždeno je odgovorio ovaj.

— Putovi će nam se vjerojatno razdvojiti — rekao je Bruce, iako je njegova izjava više nalikovala na pitanje. Premda je Jonesa poznavao tek kratko, sam sebi je morao priznati da mu je taj neobični pomalo zagonetni čovjek, postao vrlo simpatičan. Osim toga, pokazalo se da se prilično vješto služi oružjem, što se također nije moglo zanimariti. Pretpostavljao je da se Parker neće tek tako predati, te da bi im njegova pomoć vrlo dobro došla.

— Nisam u to pretjerano uvjeren — nasmiješio se Jones.

— Ne misliš valjda krenuti s nama? — ponadao se Bruce, a oči su mu zaiskrile.

— Odgovor je točan, jer upravo to namjeravam.

— Zar nisi rekao da si se zaputio na jug?

Novinar je uzdahnuo.

— Kad je to toliko dugo čekalo, onda može još malo pričekati. Na to sam se odlučio prije gotovo deset godina — objasnio je Jones.

Bruce bi ga bio rado još nešto upitao, ali je smatrao da to ne bi bilo u redu. Znao je da nema pravo miješati se u Jonesov život. Druga stvar bi bila da mu je on sam rekao kakve su mu dalje namjere, no on je o tome uporno šutio, a Bruce nije želio biti uporan.

Budući da je to smatrao riješenim, odlučio je da prije nego što odu iz Pinewood Cityja sredi još jednu stvar.

— Bit će najbolje da me vi, momci, ovdje pričekate, a ja ću u međuvremenu skoknuti u banku i otplatiti dug. Ako me sjećanje ne vara, on bi trebao već sutra dospjeti.

— Učini to, Bruce! Nema smisla da ranč završi na licitaciji nakon svih žrtava koje smo morali podnijeti — sumorno će Simon.

Činilo se da njega više ništa ne može utješiti. Izgledao je kao očajnik.

Bruce ga je suosjećajno potapšao po ramenu i izišao iz saluna. Na ulici je njegova prisutnost izazvala sveopću pažnju. Zaustavljali su ga i pozdravljali ljudi koje je tada prvi put vidio.

Osjećao se nelagodno, te je žurio da što prije dođe u banku. Pinewood City je na svu sreću bio omanji gradić, pa u njemu ništa nije bilo osobito udaljeno.

Kad je ušao u banku, bez oklijevanja se uputio do vrata koja su bila na kraju dugačke prostorije ograđene drvenim pultovima s mrežastom čeličnom ogradom. Kratko je pokušao i ušao.

Za stolom od mahagonija sjedio je sredovječni muškarac, odjeven u tamno odijelo, a sva dugmad na bijeloj košulji, unatoč paklenoj vrućini koja je vladala u banci, bila su uredno zakopčana. Štoviše, bankar je oko vrata svezao crnu baršunastu vrpču.

Čim ga je ugledao, žurno je ustao i krenuo mu u susret. Sr-

dačno mu je prodrmao ruku i svečanim glasom rekao:

– Zahvaljujući samo vama i vašim prijateljima, stanovnici Pinewood Cityja moći će malo odahnuti. Mortonovi revolveraši su se sve drskije ponašali, i vjerujte mi da su već svima dojadili.

Bruce je nešto nerazgovjetno promrljamo, što je otprilike trebalo značiti da mu je drago da čuje tako nešto, no bankar ga nije slušao. Na njemu se odmah vidjelo da uživa slušajući sam sebe.

– Žao mi je zbog svega što ste morali propatiti. Vjerujte mi da smrt vašeg oca za sve nas znači nenadoknadir gubitak – patetičnim tonom nastavio je bankar.

Bruceu je bilo neugodno i htio je brzo obaviti ono zbog čega je došao. Otvorio je usta da nešto reče, ali ga je njegov sugovornik ponovo prekinuo. Raširio je ruke i pokroviteljski rekao:

– Dobro znam za probleme koji vas tište, no ne morate se zbog toga zabrinjavati. Zbog svega što ste danas učinili odlučio sam da vam produžim rok vraćanja duga.

Blaženo se nasmiješio i dodao:

– To je najmanje što mogu za vas učiniti.

Preko Bruceova lica je preletio nervozni trzaj. Bankar mu je sve više išao na živce, te je nastojao skratiti cijelu tu komediju. Muškarac je htio još nešto reći, ali on mu to više nije dopustio.

– Vaša ponuda je uistinu velikodušna, ali to neće biti potrebno.

– Kako to mislite, mladiću?

– zgranuto je upitao bankar.

– Vrlo jednostavno, jer ću odmah isplatiti ukupni iznos kredita koji je otac podigao kod vas.

Iz džepa izvadio je nemarno složene novčanice i bacio ih na stol.

– Ali to zaista nije bilo potrebno. Već sam vam rekao da... – započeo je bankar, ali ga je Bruce opet prekinuo.

– Bit će najbolje da prebrojite novac, gospodine.

Njegovu sugovorniku ništa drugo nije preostalo nego da učini kao što mu je rečeno. Nervoznim pokretom je izravnao zgužvane novčanice i prebrojio ih.

– Ovdje je točno pet tisuća dolara, upravo koliko je iznosio dug.

– To znači da su računi podmireni – kiselo se osmjehnulo Bruce, te dodao prije nego što je bankar dospio bilo što reći... – Do viđenja, gospodine ili još bolje zbogom.

I ne čekajući da mu bankar odzdravi, otvorio je vrata i izjurio iz kancelarije.

Simona i Jonesa je zatekao u salunu u kojem ih je i ostavio. Pod utjecajem alkohola Simon je bio nešto bolje volje. Bruce je odmah opazio napola praznu bocu viskija što je stajala pred njim.

– Koliko mi je poznato, još nitko nije uspio u alkoholu utopiti probleme – suho je rekao.

Pod djelovanjem ispijenog viskija Simon je postao svadalački raspoložen. Kosnulo ga je Bruceovo predbacivanje pa je ljutito zarežao:

– Možeš li mi preporučiti neki bolji način?

– Svakako, dovoljno je da što prije izidemo iz ove rupe. Pine-wood City je i mene počeo sve više gušiti!

XV

Na putu u Fort Defiance više se nisu skrivali. Vjerovali su da je »indijansko pitanje«¹ riješeno i da im Navaji više neće stvarati poteškoće. Ipak su za svaki slučaj držali oružje u pripravnosti da bi ga mogli brzo upotrijebiti. Doduše, Jones ih je uvjeravao da to nije potrebno, jer kako je tvrdio, »Navaji su jedno od najmiroljubivijih indijanskih plemena«. Trećeg dana u daljini su ugledali tridesetak šatora. Ne daleko od njih mirno je paslo stado poludivljih indijanskih konja. Simon je predložio da krenu zaobilaznim putem, no Jones i Bruce su smatrali da bi time samo bespotrebno produžili putovanje. Nakon kratke rasprave njihovo mišljenje je prevagnulo.

Kad su se približili na pedesetak metara od logora, u susret im je krenulo desetak Indijanaca. Iako su bili naoružani, nisu pokazivali nikakvih znakova da imaju neprijateljske namjere.

Bruce je podigao ruku i zaustavio konja. To su odmah zatim učinila i dvojica njegovih pratilaca. Ruke su im bile naoko bezbrižno opuštene, no pažljivi promatrač zacijelo bi opazio da

su u neposrednoj blizini držaka revolvera.

Navaji su im sporo prilazili, kao da im se ne žuri. Trojica bijelaca su iznenadeno ustanovila da ih predvodi njihov stari poznanik Crveni Orao. Indijancu je izgledao oronuo, a Bruceu se učinilo da se na njegovom licu duboko usjeklo nekoliko bora koje prije nije vidio.

– Što bljedoliki ponovo traži u lovištima Navaja? – upitao je poglavica umornim glasom.

– Krenuli smo poslom u Fort Defiance – kratko je objasnio Simon, koji je prešutnim sporazumom između njih trojice preuzeo na sebe ulogu da pregovara s Indijancima.

– Vaš je posao uvijek loš za moj narod.

– Kako to misli Crveni Orao? – iznenadio se mladić.

– Posljednji put kad ste ovuda prošli, vi ste nas prevarili – gorkim tonom predbacio mu je Navajo.

– Zar niste dobili goveda?

– Bljedoliki nam dao bole-snu stoku, koja ništa ne vrijedi.

Ta spoznaja se neugodno dojmila Simona i Brucea. Iako je jedan dio njihovog stada bio obolio od teksaške groznice, vjerovali su da su Parkeru prodali zdravu stoku.

– Nemoguće! – uskliknuo je Bruce, a onda mu je na um pao logični zaključak, te je dodao:

– Ukoliko taj gad nije...

– I meni se čini da je to posrijedi. Očito im je podvalio bole-snu stoku. Kunem se da se neće tako lako izvući kad ga šcepam! – praskao je Simon.

Ponovo je pogledao Crvenog Orla i svečanim glasom rekao:

– Poglavica Navaja može mirno spavati, jer ćemo mi ispraviti učinjenu nepravdu.

Indijanac se opet gorko osmjehnuo.

– Crveni Oreo više nije poglavica Navaja.

– Nisi više poglavica? Što se dogodilo? – iznenadio se Simon.

– Vijeće staraca i ratnika smatrali da ja više nisam dostojan da budem njihov poglavica.

– Zbog čega si im se tako zamjerio? –animalo je Brucea.

– Ja sam preuzeo bolesnu stoku i moj narod i dalje gladuje.

Simon je pokazao ratnike koji su bili u njegovoj pratnji i upitao:

– Zašto su onda oni ostali s tobom?

– To su moji najvjerniji ljudi. Oni smatraju da ja nisam mogao učiniti nešto drugo.

– Znači, tako – bijesno je progundao Simon. Bio je u nedoumici što da reče Crvenom Orlu. Zbog toga je zahvalno pogledao Brucea kad je ovaj sigurnim glasom predložio poglavici:

– Nepravda koja je učinjena tebi i tvom narodu baca ljagu i na nas. Stoga ti predlažem da pođeš s nama i da zajedničkim ispravimo grešku.

Indijanac ga je sumnjičavo odmjerio.

– Bljedoliki je prevario Crvenog orla i drugi put.

– Kunem ti se sjenama mojih predaka da mi to ne pada na um.

– Crveni Oreo će se dogovoriti sa svojim ljudima što treba dalje činiti – rekao je bivši poglavica.

Trojici bijelaca ništa drugo nije preostalo nego da se s tim slože. Nervozno su se vrpoljili na sedlima dok su se Indijanci udaljili dvadesetak metara i počeli žustro raspravljati. Da bi prikratio vrijeme i zabavio se nečim, Simon je smotao cigaretu i pripalio je.

Nakon desetak minuta Navaji su se vratili. Crveni Oreo je dostojanstveno rekao:

– Mi smo odlučidli da ja i moja dva ratnika krenemo s vama. Mi se nadamo da bljedoliki nemaju jednu istinu na jeziku, a drugu u srcu.

– Možeš biti u to sasvim siguran! – veselo je povikao Bruce.

Ubrzo nakon toga čudna povorka je napustila logor. Na čelu skupine jahali su Simon i Crveni Oreo.

XVI

Nakon dolaska u Fort Defiance, Bruce je ponovo preuzeo vodstvo. Ukratko je objasnio Simonu i Jonesu svoje namjere, a onda sam odjahao pukovniku Collinsu.

Kad se vratio, raspoloženje mu je bilo vidljivo poraslo.

– Vrijeme je da posjetimo Jima Parkera – veselo je rekao.

Iako ih je gicalo da saznaju što je u međuvremenu uspio srediti, Simon i Jones su se suzdržali od pitanja. Koliko su

ga poznavali, znali su da im to ionako ne bi rekao.

Jima Parkera su zatekli u njegovoj kancelariji. Kad ih je ugledao, rastvorio je oči od iznenađenja, no brzo se pribrao i lukavo se nasmiješio.

— Gle, gle, koga to vide moje oči!

— Vjerojatno nisi očekivao da ćeš nas ponovo vidjeti — pro-siktao je Simon, jedva se suzdržavajući da ga zgrabi i prodrma.

— Što to treba da znači? — Parker se pretvarao da je iznenađen mladićevim riječima.

— Ne moraš više glumiti, jer to ti neće pomoći!

Indijanski agent je zakolutao očima i obratio se Bruceu, kao da od njega traži pomoć.

— Molim vas da smirite prijatelja. Ne shvaćam čime sam zaslužio takvo ponašanje.

Ni Bruce nije bio ništa bolje raspoložen od Simona, no on se ipak nekako uspio suzdržati da ne plane.

— Još pitaš, pseto? Nije ti bilo dovoljno da Navajima podvališ bolesnu stoku, nego si i nas htio ubiti i tako se dočepati novca.

— Ne dopuštam da sa mnom tako razgovarate! Gdje su vam dokazi za takve tvrdnje?

— To nam sad nije ni potrebno. Poslije ćemo o tome razgovarati.

— Baš me zanima gdje to namjeravate učiniti?

— Na sudu, štakore, iako si zaslužio da ti za tvoja zlodjela odmah presudimo! — zagrmio je Simon.

— Sad mi je svega dosta! Napolje prije nego što pozovem

vojsku da vas pošteno ispraši!

— Vražju mater ćeš ti pozvati! — razbjesnio se Simon i pograbio ga za okovratnik košulje. Podigao ga kao da je perce i tresnuo o zemlju.

Bruce je priskočio i pokušao ga smiriti.

— Nemoj sad sve upropastiti. Strpi se još malo, a onda više neće nikom prijetiti.

Iako je to nerado učinio, Simon ga je na kraju ipak poslušao. Nije mogao, a da Parkera pri tom ne raspali šakom, tako da mu je zazvonilo u glavi.

Parker je nekako uspio ustati. Otresao je prašinu s odijela i ponovo sjeo za stol.

— Možda bismo se ipak nekako mogli nagoditi, gospodo — predložio je glasom koji je podrhtavao od bijesa.

— Što nam nudiš? — zainteresiralo je Brucea.

— Najprije neka ovi divljaci izidu — rekao je Parker i pokazao Indijance.

— Njihovo je pravo da čuju sve što i mi — odlučno je rekao Bruce.

Agent je slegnuo ramenima i promrmljao:

— U redu, ako baš zahtijevate. Pokazat ću vam nešto što će vas sigurno smiriti.

Dok je to govorio posegnuo je u ladicu. Odjednom se u njegovoj ruci stvorio »Smith and Wesson«, no dvojica mladića ga nisu promatrali skrštenih ruku. Bruce je munjevito trgnuo revolver. Simon fakoder, no ipak mnogo sporije, pa je Bruce već zapucao dok je on još zatezao kokot. Bio je brži čak i od Parkera, iako je on imao određenu

vremensku prednost. Metak ga je pogodio u čelo i agent je odletio unazad i stropoštao se na pod zajedno sa stolcem.

– Umro je još dok je bio u zraku – promrmljao je Jones.

– To je prebrzo za njega, jer je zaslužio mnogo gore – nezadovoljno je rekao Simon.

Vrata kancelarije su se iznenada otvorile i u prostoriju je banuo pukovnik Collins. S njim u društvu bili su mladi poručnik i dva vojnika. Pukovniku je bio dovoljan samo jedan pogled da shvati što se dogodilo.

– Niste to smjeli učiniti – predbacio je Bruceu.

– To sam učinio u samoobrani, jer mi ništa drugo nije preostalo. Povukao je revolver...

– Bilo je pitanje: on ili mi – opravdavao se Simon.

– Dobro, sad je to ionako najmanje važno. Slično bi mu se prije ili poslije dogodilo – odmahnuo je Collins rukom.

Poručnik ga je iznenadeno pogledao, jer takve riječi nije očekivao od svoga pretpostavljenog.

– Morat ćete poći sa mnom i potpisati izvještaj koji šaljem u Washington – obratio se dvojici mladića.

– Nećete nas valjda zatvoriti? – preplašio se Simon.

Tko je to uopće spomenuo? – rekao je oficir. – Što se mene tiče poslije možete otići do vra- ga!

– Što će biti sa stokom koju su morali dobiti Navaji? Koliko sam čuo, Parker im je podvalio bolesnu stoku? – upitao je Bruce.

– Time ne morate razbijati glavu. Dobit će ono što im pripada.

– Kako to mislite?

– Ustanovio sam da je Parker svu stoku koju je nabavljao za Indijance prodavao željeznici za hranu radnicima koji grade prugu, a bolesna i neishranjena goveda »velikodušno« je prepuštao Navajima. Time je u kratko vrijeme zgrnuo pravo bogatstvo.

– To znači da ćete se vi pobrinuti za Navaje? – s nadom u glasu upitao je Bruce.

– To moram svakako učiniti. Ne možemo više dopustiti da u pitanje dođe izvršavanje onoga na što smo se obavezali.

– Iz toga što ste rekli, proizlazi da će Navaji dobiti što im pripada?

– Da, već sam dao nalog da se iz zaplijenjenoga Parkerovog bankovnog računa kupe najnužnije potrepštine.

Mladić se okrenuo Crvenom Orlu. Osmjehnuo se i rekao:

– Nadam se da je Crveni Oreo zadovoljan ovim što je čuo.

Indijanac je dostojanstveno kimnuo glavom.

– Riječi bljedolikih zvučaju dobro. Crveni Oreo vjeruje da one dolaze iz srca.

– Uskoro ćeš se uvjeriti da je to točno. Siguran sam da će te tvoja braća ponovo izabrati za poglavicu kad napune trbuhe – veselo mu je dobacio Simon.

Htio je dobrodušno potapšati Navaju po ramenu, no u posljednjem trenutku se sjetio da tako nešto ne bi bilo prikladno.

Pobojao se da će Indijanac pogrešno protumačiti njegovu gestu, a to ne bi nikom koristilo.

Pukovnik je pozvao Crvenog Orla i njegove ratnike da pođu s njim, što su oni prihvatili.

Kad su ostali sami u sobi, Simon se kiselo iskesio i glavom pokazao mrtvog Parkera.

— Mogli bismo i mi krenuti. Pri pogledu na tog gada prisjećam se neugodnosti kroz koje sam morao proći, dobrim dijelom zahvaljujući njemu.

— Najprije ćemo morati potpisati izjavu koju je pukovnik spomenuo — podsjeti ga Bruce.

Simon je bezbrižno odmahnuo rukom.

— Imamo i važnijih poslova od toga. Ionako obojica ne znamo pisati ni čitati.

Bruce se prešutno složio s njim, jer je i sam nešto slično pomislio. Okrenuo se Jonesu i upitao ga:

— Što ti sad namjeravaš?

— Krenut ću s vama, jer sam vam već rekao da sam se zaputio na jug. Ako se slažete, neko vrijeme bih ostao u vašem društvu.

Ni Bruce ni Simon nisu imali ništa protiv toga.

— Što se mene tiče, možeš s nama ostati koliko želiš. Barem ćeš pomoći da obnovimo porušene zgrade na ranču.

XVII

Po povratku na ranč marljivo su prionuli na posao. Pošto su prikupili raštrkanu stoku, na svoje veliko zadovoljstvo su ustanovili da su goveda zdrava i da je teksaške groznice nestalo.

Sve u svemu skupili su više od tri stotine goveda. Taj broj se morao još povećati za dvadesetak telića koji su se otelili dok njih nije bilo na ranču.

Glavninu poslova obavljali su Simon i Bruce. Jones im je u tome pomagao koliko je znao u umio, no mladićima je odmah bilo jasno da novinar nema nikakvog iskustva u rančerskim poslovima. To ih nije smetalo, jer na njega ionako nisu mnogo računali. On bi često nekamo odlutao i vraćao bi se tek navečer.

Logor su postavili gotovo tri kilometara daleko od mjesta na kojemu su nekad bile ograde ranča.

Simon, koji je prešutnim sporazumom između njega i Bruceja vodio glavnu riječ, opravdao je to time da će tako stoka biti bliže potoku iz kojeg se napajala. Iako je Bruce naslućivao da to nije bio pravi razlog zbog kojeg se na to odlučio, nije imao ništa protiv takvog prijedloga. Uspomena na očevu smrt još je bila svježja, a rane u srcu još nisu bile zacijelile. I njega, kao i Simona, duboko bi potreslo svaki put kad je morao proći kraj zgarišta.

Bruce je planirao da kupi stoku za ostatak novca nakon otplate duga. Za to je upravo bilo najpovoljnije vrijeme, jer su cijene bile najniže. Ljetu se polako bližio kraj, a zabrinutost rančera oko Pinewood Cityja bivala je sve veća. Bilo je prekrasno da otjeraju stoku do udaljenih tržišta, pa je cijena drastično opala.

A onda se jednog dana dogodilo nešto što je iz osnove poremetilo njihov miran način života. Sve je započelo naoko nedužno kad je Simon opazio da je Jones opet nekamo odlutao.

— Baš me zanima gdje provodi tolike sate. U posljednje vrijeme u logor dolazi samo spavati — zamišljeno je rekao.

— I ja se sve češće pitam što ga je tako zaokupilo. Možda je odlučio da počne proučavati rijetko bilje — nasmijao se Bruce.

— Ne bih rekao. Ako se ne varam, uvijek je odlazio prema potoku, a koliko je meni poznato tamo osim volovske trave ne može naći ništa osobito.

— Najbolje je da ga ostavimo na miru. Već sam ti rekao da sam čuo da su ti novinari pomalo luckasti — rekao je Bruce i odmahnuo rukom.

Za njega je bilo gubljenje vremena raspravljati o tome, no Simon je ipak drukčije mislio.

Pogledao je stoku koja je mirno pasla, a onda mu je predložio:

— Zašto ne bismo otišli i ustanovili što toliko zaokuplja njegovu pažnju? Ionako trenutno nemamo nikakvog posla.

Bruceu se njegov prijedlog učinio neozbiljnim, no nije se želio prepirati te je nakon kraćeg razmišljanja pristao.

— No, dobro, kad si već tako navalio, no siguran sam da nećemo otkriti ništa osobito.

— To ćemo još vidjeti — promrmljao je Simon i potjerao konja prema potoku.

Šutke su jahali sve dok pred sobom nisu ugledali vijugavi potočić čija se površina bljeska-

la na suncu. Jonesa nisu opazili, pa su se zaputili uzvodno.

Pošto su prevalili gotovo tri kilometra, Simon je naglo potegnuo uzde i njegov konj je zastao kao ukopan. Mladić je ispružio ruku i pokazao neku spodobu koja je do koljena zagazila u vodu. U ruci je držao sito, a malo dalje od njega ležala je odbačena lopata.

— Taj čovjek je zbilja poludio, a djelovao mi je prilično normalno — razočarano je uzdahnuo Simon.

— Meni se ne čini baš tako ludim — rekao je Bruce i potjerao konja.

Simonu nije preostalo ništa drugo nego da ga slijedi. Jones ih nije opazio dok mu se nisu sasvim približili. Nije čuo topot konjskih kopita jednostavno zato što je vjetar puhao u smjeru iz kojeg su dolazili, pa je prigušio topot.

Kad su mu se približili novinar se preplašeno trgnuo i zagledao se u njih kao da je ugledao duhove.

— Što, do vraga, ovdje radite?

— To mi i tebe pitamo — procijedio je Bruce, koji je polako počeo shvaćati zbog čega je Jones svakog dana nestajao tako zagonetno.

— Zar ne vidiš da hvata gliste, iako se za to služi pomalo neobičnim pomagalom — nasmijao se Simon.

Njemu je sve to bilo i komično, osobito kad je vidio uvaženog novinara kako je do koljena zagazio u blato.

— Nisam u to pretjerano uvjeren — sumnjicavo je rekao Bruce.

– Simon je sjahao i žustro se uputio k Jonesu. Htio mu je oduzeti sito, no ovaj ga je snažno odgurnuo, tako da se mladić našao u potoku.

Kad je ustao, na njegovom licu više nije bilo smiješka.

– Sad mi je dosta svega! – zaurlao je i istrgnuo sito iz Jonesovih ruku.

– Ovdje nema nijedne gliste – razočarano je uzdahnuo, a onda mu je pažnju privuklo neko svjetlucanje između blata.

Razgrnuo je blato i ugledao male, žute kamenčiće.

– Pa to je zlato! – povikao je. Ljutito je zaškripao zubima i okomio se na Jonesa.

– To je, znači, pravi razlog zbog kojeg si krenuo s nama! To je, dakle, to tvoje »putovanje na jug«! Ispočetka si znao da je potok bogat zlatom, ali si o tome šutio!

– Nisi valjda očekivao da ti to reknem? – nasmiješio se novinar.

Jonesov sljedeći potez mogao se očekivati, no ipak je dvojicu mladića zatekao nepripravne. Novinar je munjevito izvadio revolver i uperio ga u Simona koji mu je bio bliži.

– Ako bilo što pokušate, neću ni trenutka razmišljati.

Bruce je slutio da je upozorenje najprije upućeno njemu. Jones je znao da je on brži, ali je isto tako vrlo dobro znao da se neće usuditi ništa poduzeti da ne bi doveo Simona u opasnost.

– Nemoj se obazirati na mene, Bruce. Molim te, sredi ga pa makar to bila posljednja stvar koju ću doživjeti.

– Vjerojatno nećeš učiniti takvu glupost, Bruce – opako se nasmijuljio Jones.

Bruceu je krv navalila u lice, ali nije se usudio ni pomaknuti.

– Obojica ste mi simpatični momci, no zlato mi je ipak neusporedivo draže od vas. Stoga znajte da se ne šalim – dodao je novinar, i da bi potkrijepio svoju prijetnju palcem je povukao kokot na revolveru.

Bruce je grozničavo smišljao kako da ga nadmudri, ali ništa mu pametno nije padalo na um. Zbog toga je odlučio da razgovorom barem nakratko odgodi ono što se moglo dogoditi. Ni na trenutak nije promišljao da bi ih Jones mogao poštediti, jer su mu predstavljali glavnu prepreku da dođe do zlata.

– Kako si saznao da u potoku ima zlata? ja sam ovdje rođen, a i Simon je na ranču od samog djetinjstva, no nijedan od nas nije ni naslutio tako nešto.

– To je prilično duga priča, a ja nisam raspoložen za bespotrebne razgovore. Stoga ću vam samo ukratko reći da sam zlato pronašao sasvim slučajno, i to pod vrlo dramatičnim okolnostima.

– Ipak nam barem to možeš reći – navaljivao je Bruce.

– Dobro. Otkrit ću vam samo to da sam bio u sličnom položaju kao i vi sada. – Tiho se nasmijuljio i nastavio: – Ipak položaj mi nije bio tako bezizlazan. Bilo je to za vrijeme građanskog rata. Jenkiji su jurili za mnom kao vrag za griješnom dušom i ja sam nastavio bijeg kroz potok, nadajući se da ću ih tako zavarati. – Ponovo se na-

smijao. — Kao što vidite, to mi je pošlo za rukom, jer sam još živ i zdrav. To vam je tako u životu, momci!

Unatoč životnoj opasnosti u kojoj je bio, Bruce nije mogao da ne prošapće nešto što mu je upravo palo na um.

— Vjerojatno je i Morton na sličan način sasvim slučajno otkrio da u potoku ima zlata. To objašnjava mnoge stvari. Zbog toga se htio riješiti oca!

— Ne bih se čudio da je uistinu tako, jer ovdje ima zlata mnogo — dodao je Jones, a onda je nervozno zarogoborio: — Dosta je bilo priče, momci! Nadam se da shvaćate da mi se žuri. Sad ćemo se morati oprostiti.

Svoju prijetnju je najozbiljnije namjeravao provesti, no u tome ga je prekinuo nepredviđeni događaj. Iza svojih leđa začuo je topot kopita i naglo se okrenuo, što je Bruceu bilo sasvim dovoljno da iskoristi njegovu nepažnju. Brzo je izvukao revolver iz korica i zapucao s boka. Metak je pogodio Jonesa nekoliko centimetara kraj srca. Prsti su mu se zgrčili i njegovo oružje je opalilo.

Simon je bolno povikao i stropšao se u potok. Bruce je žurno sjahao i pritrčao mu. Kad ga je okrenuo, shvatio je da je za njegova polubrata sve gotovo. Ipak ga nije ostavio u vodi već ga je iznio na obalu. Sagnuo se i sklopio mu oči, a onda se opet uspravio i zagledao u došljaka.

Iznenadeno se trgnuo kad je u konjaniku prepoznao Lesley Morton. Djevojka je sjahala i brzo mu se približila. Kleknula

je kraj Simonova tijela i nježno ga pomilovala po licu.

Koga vraga radiš ovdje? — nerasploženo ju je upitao Bruce.

— Zaboravljaš da sam na svojoj zemlji — mirno je odgovorila i ne pogledavši ga.

Bruce je morao priznati da ima pravo, jer su bili na desnoj obali potoka. Nakon smrti njezina oca, ona je postala nasljednik ranča.

— Oprosti što prelazimo preko tvoga posjeda. Odmah ću ispraviti grešku — suho je rekao i sagnuo se da podigne Simonovo tijelo.

Požalila je zbog svojih riječi, pa je nastojala to ispraviti.

— Znaš i sam da nisam tako mislila. Najbolje je da zaboravimo nesretne događaje i da započnemo ispočetka.

— Lako je tebi govoriti, jer tvog oca nisu spalili — ogorčeno joj je predbacio.

— Ali su ga ipak ubili u dvoboju...

— Sam je to tražio! — viknuo je Bruce. — Za sve je kriva njegova tvrdoglavost.

Primila ga je za ruku i prošaptala:

— Dosta je bilo krvoprolića, Bruce! Zašto ne bismo započeli novi život?

Pogledao ju je ne vjerujući.

— Zar ti i ja?

Kimnula je. Nije mogla a da ne pocrveni, a grudi su joj se brzo podizale i spuštale.

— Kad postoje pravi osjećaji, nikad nije kasno da se ponovo započne, Bruce...

— Vjeruješ li u to, Lesley?

— Ni u što ne vjerujem kao u snagu takvih osjećaja.

Kao da je nešto htio reći ali je zastao i zagledao joj se u oči. Ona mu je uzvratila pogled.

Gledali su se tako dugo, dugo... U jednom trenutku našli

su se u zagrljaju. Stisnuli su se snažno i strastveno. Ništa nisu govorili. Riječi im nisu bile potrebne. Čulo se samo njihovo snažno i ustreptalo disanje...

NOVO

GLJIVARSKI PUTOKAZ

Broj 1

PROLJECE/LJETO 1987.

Cijena 1000 dinara

U prodaji je
praktičan
priručnik:

GLJIVARSKI PUTOKAZ

DVADESET ČESTIH I UKUSNIH GLJIVA

Uz svaku gljivu ključ sigurnosti u četiri točke koje širom otvaraju vrata gljivi o kojoj je riječ, a istodobno zatvaraju sva vrata, ostalim gljivama

- Tekstom, slikom, crtežom i ključem identifikacije obrađena je svaka gljiva, što daje potpunu sigurnost prilikom branja;
- Format prikladan za džep svakog gljivara, izletnika i planinara;
- Uz svaku gljivu i pobliža oznaka predjela u kojem se ta gljiva najčešće nalazi;
- Uz pomoć ovog Putokaza gljive se mogu brati od ožujka do studenog i u loncu imati izuzetno ukusno i vrijedno jelo;
- Gljivarski putokaz štampan je na finom, patiniranom papiru i sve su stranice u višebojnom tisku;

Na svakom kiosku gdje se prodaju izdanja kuće »Vjesnik«

a
arena

**ČOVJEK
ČOVJEKU**

**Pozivamo vas da se uključite u akciju
tjednika »Arena« i emisije »Dobar dan«
Zagrebačke televizije**

Akcija traje do kraja ove godine, a namijenjena je gradnji četverorazredne škole u Velikoj Polači pokraj Knina, selu koje je stradalo u potresu.

Svoje priloge možete slati na žiro-račun 34460-743-5119392 SIZ ODGOJA I OSNOVNOG OBRAZOVANJA OPĆINE KNIN, s naznakom »za gradnju škole u Velikoj Polači«.

Vaši prilozi mogu biti i u materijalnim dobrima (građevinski materijal, školska oprema i sl.).

Za sve informacije možete se obratiti:

● **Televiziji Zagreb, emisija »Dobar dan«, 41000 Zagreb, Miramarska ulica b. b., telefon (041) 510-511.**

● **Tjedniku »Arena«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon (041) 515-555.**

Odlučite li da pošaljete svoj prilog, molimo vas da nas obavijestite, kako bismo to mogli zabilježiti u »Areni«. Na kraju akcije svi darovatelji, pojedinci ili kolektivi, dobit će zahvalnicu, za sjećanje na dobrotvornu akciju.

U PRIPREMI:
Luke Short
ZLATNA ZAMKA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 14.040 d, a za šest mjeseci 7.020 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO).

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 300.000 d, C/b stranica 200.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza Odlukom Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

Tatice, tatice!!!
Tebi — »Laso«
Djeci — »Tom i Jerry«!

